Dievo Karalystės Evangelija

Tai IR YRA sprendimas!

Ar suprantate, kad Jėzus sakė, jog pabaiga negali ateiti, kol Dievo Karalystė nebus paskelbta pasauliui kaip liudijimas?

„Vilkas gyvens kartu su ėriuku… Jie nepadarys žalos ir nesunaikins visoje mano šventojoje kalnoje, nes žemė bus pilna Viešpaties pažinimo, kaip vandenys dengia jūrą.“ (Izaijas 11:6, 9)

Autorius

Bob Thiel, Ph.D.

Dievo Karalystės Evangelija

Tai YRA sprendimas!

Autorius: Bob Thiel, Ph.D.

Copyright ©2016/2017/2018/2019/2022/2025/2026 by "Nazarene Books." 3.0 edition. This booklet is published on behalf of *"Continuing* Church of God and Successors," a sole proprietorship. P.O. Box 109, Grover Beach, California, 93483, USA. ISBN: 978-1-63660-113-7.

Kodėl žmonija negali išspręsti savo problemų?

Ar žinote, kad pirmasis ir paskutinis dalykas, apie kurį, kaip rodo Biblija, Jėzus pamokslavo, buvo susijęs su Dievo Karalystės evangelija?

Ar žinote, kad Dievo Karalystė buvo pagrindinis apaštalų ir tų pirmųjų, kurie juos sekė, dėmesio objektas?

Ar Dievo Karalystė yra Jėzaus asmuo? Ar Dievo Karalystė yra Jėzus, dabar gyvenantis mumyse? Ar Dievo Karalystė yra kokia nors ateityje atsirasiančioji karalystė? Ar tikėsite tuo, ko moko Biblija?

Kas yra karalystė? Kas iš tikrųjų yra Dievo Karalystė? Ko moko Biblija? Ko mokė ankstyvoji krikščionių bažnyčia?

Ar suprantate, kad pabaiga negali ateiti, kol Dievo Karalystė nebus skelbiama pasauliui kaip liudijimas?

Nuotrauka ant viršelio vaizduoja avinėlį, gulintį šalia vilko; ją sukūrė „Burdine Printing and Graphics". Nuotrauka ant galinio viršelio – tai dalis originalaus Dievo Bažnyčios pastato Jeruzalėje, kurią 2013 m. nufotografavo Dr. Bob Thiel.

TURINYS

1. Ar žmonija turi sprendimus? p. 4

2. Kokią Evangeliją skelbė Jėzus? p. 9

3. Ar Karalystė buvo žinoma Senajame Testamente? p. 20

4. Ar apaštalai mokė Dievo Karalystės Evangelijos? p. 26

5. Šaltiniai už Naujojo Testamento ribų mokė apie Dievo Karalystę. p. 35

6. Graikų-romėnų bažnyčios moko, kad Karalystė yra svarbi, bet... p. 54

7. Kodėl Dievo Karalystė? p. 61

***Kontaktinė informacija* p. 68**

Pastaba: Ši knyga yra dirbtinio intelekto atliktas vertimas iš anglų kalbos, todėl kai kurios frazės gali nevisiškai atspindėti originalą, tačiau tikimasi, kad jos yra artimos originalui. Anglų kalbos versiją galima nemokamai rasti internete adresu www.ccog.org.

1. Ar žmonija turi sprendimus?

Pasaulis susiduria su daugybe problemų.

Daug žmonių kenčia badą. Daug žmonių yra priespaudoje. Daug žmonių kenčia skurdą. Daugelis valstybių yra smarkiai įsiskolinusios. Vaikai, įskaitant ir negimusius, patiria prievartą. Daugelį gydytojų neramina vaistams atsparios ligos. Didžiuosiuose pramoniniuose miestuose oro tarša yra tokia didelė, kad ji kenkia sveikatai. Įvairūs politikai grasina karu. Teroristų išpuoliai tęsiasi.

Ar pasaulio lyderiai gali išspręsti problemas, su kuriomis susiduria žmonija?

Daugelis mano, kad taip.

Naujoji visuotinė darbotvarkė

2015 m. rugsėjo 25 d., po Vatikano popiežiaus Pranciškaus pagrindinės kalbos, 193 Jungtinių Tautų (JT) valstybės narės balsavo už „17 tvaraus vystymosi tikslų“, kartais vadinamų *Naująja visuotine darbotvarke*, įgyvendinimą. Štai 17 JT tikslų:

1 tikslas. Visur panaikinti bet kokią skurdo formą

2 tikslas. Išnaikinti badą, užtikrinti maisto saugą ir geresnę mitybą bei skatinti tvarų žemės ūkį

3 tikslas. Užtikrinti sveiką gyvenimą ir skatinti gerovę visiems visose amžiaus grupėse

4 tikslas. Užtikrinti įtraukų, teisingą ir kokybišką švietimą bei skatinti visą gyvenimą trunkančio mokymosi galimybes visiems

5 tikslas. Pasiekti lyčių lygybę ir suteikti galių visoms moterims ir mergaitėms

6 tikslas. Užtikrinti vandens ir sanitarijos prieinamumą bei tvarų valdymą visiems

7 tikslas. Užtikrinti prieinamą, patikimą, tvarų ir šiuolaikinį energijos tiekimą visiems

8 tikslas. Skatinti tvarų, įtraukų ir tvarų ekonomikos augimą, visapusišką ir produktyvų užimtumą bei deramą darbą visiems

9 tikslas. Sukurti atsparią infrastruktūrą, skatinti įtraukią ir tvarią industrializaciją bei remti inovacijas

10 tikslas. Mažinti nelygybę šalyse ir tarp šalių

11 tikslas. Padaryti miestus ir gyvenvietes įtraukius, saugius, atsparius ir tvarius

12 tikslas. Užtikrinti tvarius vartojimo ir gamybos modelius

13 tikslas. Imtis skubių veiksmų kovai su klimato kaita ir jos padariniais

14 tikslas. Išsaugoti vandenynus, jūras ir jūrų išteklius bei juos tausiai naudoti siekiant tvaraus vystymosi

15 tikslas. Apsaugoti, atkurti ir skatinti tvarų sausumos ekosistemų naudojimą, tvariai valdyti miškus, kovoti su dykumėjimu, sustabdyti ir pakeisti žemės degradaciją bei sustabdyti biologinės įvairovės nykimą

16 tikslas. Skatinti taikią ir įtraukią visuomenę, siekiant tvaraus vystymosi, užtikrinti visiems galimybę kreiptis į teismą ir kurti veiksmingas, atskaitingas ir įtraukias institucijas visais lygmenimis

17 tikslas. Stiprinti įgyvendinimo priemones ir atgaivinti pasaulinę partnerystę siekiant tvaraus vystymosi

Ši darbotvarkė turėtų būti visiškai įgyvendinta iki 2030 m. ir dar vadinama *„2030 m. tvaraus vystymosi darbotvarke*“. Jos tikslas – spręsti žmoniją ištikusias bėdas pasitelkiant reguliavimą, švietimą bei tarptautinį ir tarpreliginį bendradarbiavimą. Nors daugelis jos tikslų yra geri, kai kurie jos metodai ir tikslai yra blogi (plg. Pradžios 3, 5). Be to, ši darbotvarkė atitiko

velionio popiežiaus Pranciškaus encikliką *„Laudato Si*“. Popiežius Leonas XIV taip pat pasisakė už šią 2030 m. darbotvarkę.

„Naująją visuotinę darbotvarkę“ galima vadinti „Naująja katalikiška darbotvarke“, nes žodis „katalikiškas“ reiškia „visuotinis“. Popiežius Pranciškus šios darbotvarkės priėmimą
„svarbiu vilties ženklu“.

Tęsiant JT susitarimą, 2015 m. gruodį Paryžiuje įvyko susitikimas (oficialiai pavadintas[21-oji] *Jungtinių Tautų bendrosios klimato kaitos konvencijos šalių konferencija*). Popiežius Pranciškus taip pat gyrė tą tarptautinį susitarimą ir patarė valstybėms „atsargiai eiti pirmyn, vis labiau stiprindamos solidarumo jausmą“.

Beveik visos pasaulio šalys pritarė Paryžiaus susitarimams, kuriuose buvo numatyti konkretūs aplinkosaugos tikslai ir finansiniai įsipareigojimai. (Tuometinis JAV prezidentas Barackas Obama 2016 m. pasirašė dokumentą, kuriuo JAV įsipareigojo laikytis šio susitarimo, tačiau 2017 m. JAV prezidentas Donaldas Trumpas pareiškė, kad Jungtinės Valstijos NEPRIIMS sutartų Paryžiaus susitarimų, ir pasitraukė iš jų. Tai sukėlė tarptautinį pasipiktinimą ir prisidėjo prie JAV izoliacijos nuo Europos bei daugelio kitų pasaulio regionų.) Popiežius Pranciškus pareiškė, kad žmonija „žlugs“, jei neįgyvendins su klimatu susijusių pokyčių.

Nors niekas nenori kvėpuoti užterštu oru, kentėti badą, skursti, būti pavojuje ir pan., ar žmonijos pastangos pasiekti Jungtinių Tautų 2030 m. darbotvarkės ir (arba) Paryžiaus susitarimų tikslus išspręs problemas, su kuriomis susiduria žmonija?

Jungtinių Tautų veiklos istorija

Jungtinės Tautos buvo įkurtos ir įsteigtos 1945 m. spalio 24 d., po Antrojo pasaulinio karo, siekiant užkirsti kelią dar vienam tokiam konfliktui ir stengtis skatinti taiką pasaulyje. Įkūrimo metu JT turėjo 51 valstybę narę; dabar jų yra 193.

Nuo Jungtinių Tautų įkūrimo visame pasaulyje įvyko šimtai, jei ne tūkstančiai, konfliktų, tačiau dar neturėjome to, ką būtų galima apibūdinti kaip Trečiąjį pasaulinį karą.

Kai kurie mano, kad tarptautinis bendradarbiavimas, kurį, kaip teigia Jungtinės Tautos, siekia skatinti, kartu su tokia tarpreligine ir ekumenine darbotvarke , kurią popiežius Leonas XIV ir daugelis kitų religinių lyderių stengiasi propaguoti, atneš taiką ir gerovę.

Tačiau Jungtinių Tautų pasiekimai šioje srityje nėra geri. Be daugybės ginkluotų konfliktų, kilusių nuo Jungtinių Tautų įkūrimo, milijonai žmonių kenčia badą, yra pabėgėliai ir (arba) gyvena skurde.

Prieš kelis dešimtmečius Jungtinės Tautos ėmėsi įgyvendinti savo *Tūkstantmečio vystymosi tikslus*. Buvo numatyti aštuoni „vystymosi tikslai“, tačiau, net pačios JT teigimu, tai nepavyko. Taigi 2015 m. buvo priimti vadinamieji „17 tvaraus vystymosi tikslų“. Vieni žiūri į juos optimistiškai, kiti laiko tai utopine fantazija.

Kalbant apie utopiją, 2016 m. gegužės 6 d. tuometinis popiežius Pranciškus sakė, kad svajoja apie humanišką Europos utopiją, kurią jo bažnyčia galėtų padėti šiam žemynui pasiekti. Tačiau ta popiežiaus svajonė virs košmaru (plg. Apreiškimo 18).

Gali būti tam tikras bendradarbiavimas ir sėkmė, bet…

Merriam Webster žodyne teigiama, kad utopija yra „įsivaizduojama vieta, kurioje vyriausybė, įstatymai ir socialinės sąlygos yra tobulos“. Biblija moko, kad žmonija negali pati išspręsti savo problemų:

> [23] „Viešpatie, aš žinau, kad žmogaus kelias nepriklauso nuo jo paties; ne tas, kuris eina, gali nukreipti savo žingsnius.“ (Jeremijo 10:23, visur naudojama NKJV versija, jei nenurodyta kitaip)

Biblija moko, kad tarptautinis bendradarbiavimas žlugs:

> [16] Jų keliuose – sunaikinimas ir vargas; [17] O taikos kelio jie nepažįsta. [18] Jų akyse nėra Dievo baimės. (Romiečiams 3:16–18)

Vis dėlto daugelis žmonių siekia įgyvendinti savo utopinės visuomenės viziją ir kartais net bando įtraukti religiją. Tačiau beveik niekas nėra pasirengęs eiti vienintelio tikrojo Dievo keliais. Tai nereiškia, kad nebus jokios pažangos siekiant Jungtinių Tautų ar Vatikano tikslų. Kai kurios pažangos bus (ir daugelis tikslų yra geri), taip pat bus ir tam tikrų nesėkmių.

Tiesą sakant, ir tikriausiai po didžiulio konflikto, bus susitarta dėl tam tikros tarptautinės taikos sutarties ir ji bus patvirtinta (Danieliaus 9:27). Kai tai įvyks, daugelis klaidingai linkės tikėti, kad žmonija sukurs taikesnę ir utopinę visuomenę.

Daugelis bus apgauti tokio tarptautinio „utopinio pažangos“ (plg. Ezechielio 13:10), taip pat įvairių ženklų ir stebuklų (2 Tesalonikiečiams 2:9–12). Tačiau Biblija sako, kad tokia taika nebus ilgalaikė (Danieliaus 9:27; 11:31–44), nepaisant to, ką gali tvirtinti lyderiai (1 Tesalonikiečiams 5:3; Izaijo 59:8).

Idėja, kad be Jėzaus (plg. Jono 15:5; Mato 24:21–22) žmonija gali sukurti utopiją šiame „dabartiniame piktame amžiuje“, yra klaidinga evangelija (Galatams 1:3–10).

Jei žmonija viena yra visiškai nepajėgi iš tikrųjų sukurti utopijos, ar apskritai įmanoma kokia nors utopija?

Taip.

Dievo Karalystė padarys šią planetą, o vėliau ir visą amžinybę, nepaprastai geresnę.

2. Kokią Evangeliją skelbė Jėzus?

Biblija moko, kad utopinė visuomenė, vadinama Dievo Karalyste, pakeis žmogiškąsias vyriausybes (Danieliaus 2:44; Apreiškimo 11:15; 19:1–21).

Kai Jėzus pradėjo savo viešąją tarnystę, Jis pradėjo skelbti ***Dievo Karalystės evangeliją***. Štai ką ***apie tai*** rašo Morkus:

> [14] Kai Jonas buvo įmestas į kalėjimą, Jėzus atėjo į Galilėją, skelbdamas Dievo karalystės evangeliją, [15] ir sakydamas: „Laikas išsipildė, ir Dievo karalystė yra arti. Atgailaukite ir tikėkite evangelija.“ (Morkaus 1:14–15)

Terminas „evangelija“ kilęs iš graikų kalbos žodžio, transliteruojamo kaip *euangelion*, ir reiškia „gerą žinią“ arba „gerą naujieną“. Naujajame Testamente anglų kalbos žodis „karalystė“, susijęs su Dievo karalyste, NKJV vertime paminėtas maždaug 149 kartus, o *Douay-Rheims Biblijoje* – 151 kartą. Jis kilęs iš graikų kalbos žodžio, transliteruojamo kaip *basileia*, kuris reiškia karališką valdžią arba karalystę.

Žmogiškosios karalystės, kaip ir Dievo karalystė, turi karalių (Apreiškimo 17:14), apima tam tikrą geografinę teritoriją (Apreiškimo 11:15), turi taisykles (Izaijo 2:3–4; 30:9) ir turi pavaldinius (Luko 13:29).

Štai pirmasis Jėzaus viešas mokymas, kurį užrašė Matas:

> [23] Jėzus keliavo po visą Galilėją, mokydamas sinagogose ir skelbdamas Karalystės Evangeliją (Mato 4:23)

Matas taip pat užrašė:

> [35] Tada Jėzus keliavo po visus miestus ir kaimus, mokydamas jų sinagogose ir skelbdamas Karalystės Evangeliją, (Mato 9:35)

Naujajame Testamente rašoma, kad Jėzus viešpataus amžinai:

> [33] Jis viešpataus Jokūbo namuose per amžius, ir Jo karalystei nebus galo. (Luko 1:33)

Lukas rašo, kad Jėzus buvo siųstas tam, kad skelbtų Dievo karalystę. Atkreipkite dėmesį į tai, ko mokė Jėzus:

> [43] Jis jiems tarė: „Aš privalau skelbti Dievo karalystę ir kitiems miestams, nes šiam tikslui aš ir buvau siųstas.“ (Luko 4:43)

Ar kada nors girdėjote, kad tai būtų skelbiama? Ar kada nors supratote, kad Jėzus buvo siųstas tam, kad skelbtų Dievo Karalystę?

Lukas taip pat rašo, kad Jėzus *iš tikrųjų* išėjo ir skelbė Dievo Karalystę:

> [10] O apaštalai, sugrįžę, papasakojo Jam viską, ką buvo padarę. Tada Jis paėmė juos ir nuėjo atskirai į nuošalią vietą, priklausančią miestui, vadinamam Betsaida. [11] Bet kai minios apie tai sužinojo, jos sekė paskui Jį; ir Jis jas priėmė bei kalbėjo joms apie Dievo Karalystę. (Luko 9:10–11)

Jėzus mokė, kad Dievo Karalystė turėtų būti svarbiausias prioritetas tiems, kurie nori Jį sekti:

> [33] Bet pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir Jo teisumo, (Mato 6:33)

> [31] Bet ieškokite Dievo karalystės, ir visa tai jums bus pridėta. [32] Nebijokite, mažoji kaimene, nes jūsų Tėvui patinka jums duoti karalystę. (Luko 12:31–32)

Krikščionys turi PIRMIAUSIA IEŠKOTI Dievo karalystės. Jie tai daro, paversdami tai savo svarbiausiu prioritetu, gyvendami taip, kaip Kristus norėtų, kad jie gyventų, ir laukdami Jo sugrįžimo bei karalystės. Tačiau dauguma tų, kurie išpažįsta Kristų, ne tik neieško pirmiausia Dievo karalystės, bet net nežino, kas tai yra. Daugelis taip pat klaidingai tiki, kad dalyvavimas pasaulietinėje politikoje yra tai, ko Dievas tikisi iš krikščionių. Nesuprasdami Dievo karalystės, jie

gyvena taip, kaip turėtų, ir nesupranta, kodėl žmonija yra tokia netobula.

Atkreipkite dėmesį ir į tai, kad karalystė bus duota mažai kaimenei (plg. Romiečiams 11:5). Norint būti tikrosios mažos kaimenės dalimi, reikia nuolankumo.

Dievo Karalystė dar nėra įkurta žemėje

Jėzus mokė, kad jo pasekėjai turėtų melstis, kad karalystė ateitų, vadinasi, jie jos dar neturi:

> 9 „Tėve mūsų, esantis danguje, tebūnie pašventintas Tavo vardas.
> 10 Teateinie Tavo karalystė. Teatsitiktų Tavo valia“ (Mato 6:9–10)

Jėzus išsiuntė savo mokinius skelbti Dievo Karalystę:

> 1 Tada Jis sukvietė savo dvylika mokinių ir suteikė jiems galią bei įgaliojimus virš visų demonų bei gydyti ligas. 2 Jis išsiuntė juos skelbti Dievo karalystės. (Luko 9:1-2)

Jėzus mokė, kad vien Jo buvimas dar nereiškia karalystės, nes tuo metu karalystė dar nebuvo įkurta žemėje, todėl Jis tuomet ir neišvarė demonų savo vardu:

> 28 Bet jei Aš išvarau demonus Dievo Dvasios galia, tai tikrai Dievo Karalystė atėjo pas jus. (Mato 12:28)

Tikroji karalystė yra ateityje – ne dabar, kaip rodo Morkus:

> 47 O jei tavo akis tave verčia nusidėti, išplėšk ją. Geriau tau įeiti į Dievo karalystę su viena akimi, negu turėti dvi akis ir būti išmestam… (Morkaus 9:47)

> 23 Jėzus apžvelgė aplinkui ir tarė savo mokiniams: „Kaip sunku tiems, kurie turi turtų, įeiti į Dievo karalystę!“ 24 Ir mokiniai stebėjosi Jo žodžiais. Bet Jėzus vėl atsakė ir tarė jiems: „Vaikai, kaip sunku tiems, kurie pasitiki turtais, įeiti į Dievo karalystę! 25 Lengviau kupranugariui praeiti pro adatos akį, negu turtingam žmogui įeiti į Dievo karalystę.“ (Morkaus 10:23–25)

> [25] „Iš tiesų sakau jums: aš daugiau nebegersiu vynmedžio vaisiaus, kol ateis ta diena, kai gersiu jį naują Dievo karalystėje.“ (Morkaus 14:25)
>
> [43] Juozapas iš Arimatėjos, žymus Tarybos narys, kuris pats laukė Dievo karalystės, priėjęs ir įsidrąsinęs… (Morkaus 15:43)

Jėzus mokė, kad karalystė dabar nėra šio pasaulio dalis:

> [36] Jėzus atsakė: „Mano karalystė nėra iš šio pasaulio. Jei mano karalystė būtų iš šio pasaulio, mano tarnai kovotų, kad aš nebūčiau atiduotas žydams; bet dabar mano karalystė nėra iš čia.“ (Jono 18:36)

Jėzus mokė, kad karalystė ateis po to, kai Jis sugrįš kaip jos Karalius:

> [31] „Kai Žmogaus Sūnus ateis savo šlovėje ir su Juo visi šventieji angelai, tada Jis sės ant savo šlovės sosto. [32] Visos tautos bus surinktos priešais Jį, ir Jis atskirs vieną nuo kitos, kaip piemuo atskiria avis nuo ožkų. [33] Ir Jis pastatys avis savo dešinėje, o ožkas – kairėje. [34] Tada Karalius pasakys tiems, kurie stovi Jo dešinėje: „Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite karalystę, paruoštą jums nuo pasaulio sutvėrimo. (Mato 25:31–34)

Kadangi Dievo Karalystė dar nėra čia, tikrosios utopijos nepamatysime, kol ji nebus įkurta. Kadangi dauguma žmonių nesupranta Dievo karalystės, jie nesupranta, kaip veikia Jo mylinti valdžia.

Dievo Karalystė neateis, „kol neįeis pagonių pilnatvė“ (Romiečiams 11:25) – o tai dar neįvyko.

Kaip, pasak Jėzaus, atrodo Dievo karalystė?

Jėzus pateikė keletą paaiškinimų, kokia yra Dievo karalystė:

> [26] Ir Jis tarė: „Dievo Karalystė yra tarsi žmogus, kuris pasėja sėklą į žemę, [27] ir naktį miega, o dieną keliasi, o sėkla sudygsta ir auga, nors jis pats nežino, kaip. [28] Nes žemė pati duoda derlių: pirmiausia stiebelį, tada varpą, o po to – pilną grūdą varpoje. [29] Bet kai grūdas

subręsta, jis tuoj pat imasi pjautuvo, nes atėjo derliaus metas.“ (Morkaus 4:26–29)

> [18] Tada Jis tarė: „Kokia yra Dievo karalystė? Ir su kuo ją palyginsiu? [19] Ji yra kaip garstyčios grūdas, kurį žmogus paėmė ir pasodino savo sode; ir jis užaugo ir tapo dideliu medžiu, o dangaus paukščiai lizdus susisuko jo šakose.“ [20] Ir vėl Jis tarė: „Su kuo palyginsiu Dievo karalystę? [21] Ji yra kaip raugas, kurį moteris iš paėmė ir paslėpė trijose saikuose miltų, kol viskas iškilo.“ (Luko 13:18–21)

Šios parabolės rodo, kad iš pradžių Dievo karalystė yra gana maža, bet taps didelė – galiausiai ji apims begalinę visatą.

Lukas taip pat užrašė:

> [29] Jie ateis iš rytų ir vakarų, iš šiaurės ir pietų, ir atsisės Dievo karalystėje. (Luko 13:29)

Taigi, Dievo Karalystėje bus žmonių iš viso pasaulio. Ji NEBUS apribota tik tais, kurie turi izraelitų protėvius ar priklauso tam tikroms etninėms grupėms. Žmonės iš visur sės šioje karalystėje.

Luko 17 skyrius ir Karalystė

Luko 17:20–21 kai kuriuos glumina. Tačiau prieš pereidami prie to, atkreipkite dėmesį, kad Dievo karalystėje žmonės iš tiesų valgys:

> [15] „Palaimintas tas, kuris valgys duoną Dievo karalystėje!“ (Luko 14:15)

Kadangi žmonės (ateityje) valgys Dievo Karalystėje, tai nėra tik kažkas, kas dabar yra atidėta jų širdyse, nepaisant Luko 17:21 klaidingų vertimų ar nesusipratimų, kurie teigia priešingai.

AFV vertimas Luko 17:20–21 gali padėti kai kuriems suprasti:

> [20] Kai fariziejai Jo klausė, kada ateis Dievo karalystė, Jis jiems atsakė ir tarė: „Dievo karalystė neateina taip, kad ją būtų galima pastebėti; [21] nei jie sakys: ‚Žiūrėkite, ji čia!‘ Arba: ‚Žiūrėkite, ji ten!‘

> Nes štai, Dievo karalystė stovi jūsų viduryje.“ (Luko 17:20–21, AFV; žr. taip pat NASB ir ESV vertimus)

Atkreipkite dėmesį, kad Jėzus kalbėjo neatsivertusiems, kūniškiems ir veidmainiškiems fariziejams. Jėzus „jiems atsakė“ – būtent fariziejai uždavė Jėzui tą klausimą. Jie atsisakė Jį pripažinti.

Ar jie buvo BAŽNYČIOJE? Ne!

Jėzus taip pat nekalbėjo apie bažnyčią, kuri netrukus bus įkurta. Jis taip pat nekalbėjo apie jausmus protu ar širdyje.

Jėzus kalbėjo apie Savo KARALYSTĘ! Fariziejai neklausė Jo apie bažnyčią. Jie nieko nežinojo apie jokią Naujojo Testamento bažnyčią, kuri netrukus turėjo būti įkurta. Jie neklausė apie kokį nors gražų jausmą.

Jei kas nors mano, kad Dievo Karalystė yra BAŽNYČIA — o Dievo Karalystė buvo „fariziejų viduje“ — ar BAŽNYČIA buvo fariziejų viduje? Akivaizdu, kad ne!

Tokia išvada yra gana juokinga, ar ne? Nors kai kuriuose protestantų vertimuose Luko 17:21 dalis verčiama kaip „Dievo Karalystė yra „jūsų viduje““ (NKJV/KJV), net Romos katalikų *„Naujoji Jeruzalės Biblija*“ teisingai verčia tai kaip „Dievo Karalystė yra tarp jūsų“.

Jėzus buvo tas, kuris buvo tarp fariziejų, jų viduryje – Jis turėjo tapti tos Karalystės Karaliumi. Fariziejai manė, kad jie laukia Dievo Karalystės. Tačiau jie ją suprato klaidingai. Jėzus paaiškino, kad tai nebus vietinė ar ribota Karalystė, skirta tik žydams, kaip jie, atrodo, manė (nei bažnyčia, kaip dabar tiki kai kurie). Dievo Karalystė nebūtų tiesiog viena iš daugelio žmogiškų ir matomų karalysčių, kurias žmonės galėtų nurodyti ar pamatyti ir pasakyti: „Štai ji, čia“ arba „ten yra Karalystė“.

Pats Jėzus gimė tam, kad taptų tos Karalystės KARALIUMI, kaip Jis aiškiai pasakė Pilotui (Jono 18:36–37). Reikia suprasti, kad Biblijoje terminai „karalius“ ir „karalystė“ dažnai vartojami kaip sinonimai (pvz., Danieliaus 7:17–18, 23). Būsimosios Dievo Karalystės KARALIUS tuo metu stovėjo šalia fariziejų. Tačiau jie nepripažino Jo savo karaliumi (Jono 19:21). Kai Jis sugrįš, pasaulis Jį atmestų (Apreiškimo 19:19).

Toliau, Luko 17 skyriuje, Jėzus apibūdino savo antrąjį atėjimą, kai Dievo Karalystė valdys VISĄ ŽEMĘ (pagal Moffatto vertimą):

> [22] Jis tarė savo mokiniams: „Ateis dienos, kai jūs ilgai ir veltui trošksite patirti bent vieną Žmogaus Sūnaus dieną. [23] Žmonės sakys: ‚Žiūrėkite, štai Jis!‘ „Štai, ten jis!“ – bet neišeikite ir nebėkite paskui juos, [24] nes kaip žaibas, kuris blykstelėja iš vienos dangaus pusės į kitą, taip ir Žmogaus Sūnus bus savo dieną. [25] Bet pirmiausia jis turi ištverti didelius kentėjimus ir būti atmestas dabartinės kartos. (Luko 17:22–25, Moffatt)

Jėzus paminėjo žaibo blyksnį, kaip ir Mato 24:27–31, apibūdindamas Savo antrąjį atėjimą, kad VALDYTŲ visą pasaulį. Jėzus nesako, kad Jo tauta negalės Jo pamatyti, kai Jis sugrįš – jie pamatys (plg. Apaštalų darbai 1:11).

Tačiau dauguma žmonių nepripažins Jo kaip savo KARALIAUS (Apreiškimo 11:15) ir kovos prieš Jį (Apreiškimo 19:19)! Daugelis manys, kad Jėzus yra Antikristas. Jėzus nesakė, kad Dievo Karalystė yra tų fariziejų viduje – kitur Jis jiems sakė, kad dėl savo veidmainystės jie nepateks į Karalystę (Mato 23:13–14). Jėzus taip pat nesakė, kad Bažnyčia bus ta Karalystė.

Dievo Karalystė yra kažkas, į ką žmonės vieną dieną galės ĮEITI – pavyzdžiui, teisiųjų prisikėlimo metu! Tačiau netgi Abraomas ir kiti patriarchai ten dar nėra (plg. Hebrajams 11:13–40).

Mokiniai žinojo, kad Dievo Karalystė tuo metu nebuvo jų viduje, ir kad ji turėjo pasirodyti taip, kaip rodo tolesnis tekstas, einantis po Luko 17:21:

> [11] Kai jie tai išgirdo, Jis papasakojo kitą palyginimą, nes buvo netoli Jeruzalės ir jie manė, kad Dievo Karalystė pasirodys tuoj pat. (Luko 19:11)

Karalystė aiškiai buvo ateityje

Kaip galima suprasti, ar Karalystė yra arti? Atsakydamas į šį klausimą, Jėzus išvardijo pranašiškus įvykius (Luko 21:8–28) ir tada mokė:

> [29] Pažvelkite į figmedį ir į visus medžius. [30] Kai jie jau pradeda žydėti, jūs patys matote ir žinote, kad vasara jau arti. [31] Taigi ir jūs,

> **pamatę, kaip visa tai vyksta, žinokite, kad Dievo karalystė yra arti.** (Luko 21:29–31)

Jėzus norėjo, kad jo tauta stebėtų pranašiškus įvykius, kad žinotų, kada ateis Karalystė. Kitur Jėzus taip pat sakė savo tautai budėti ir atkreipti dėmesį į pranašiškus įvykius (Luko 21:36; Morkaus 13:33–37). Nepaisant Jėzaus žodžių, daugelis nekreipia dėmesio į pranašiškai susijusius pasaulio įvykius.

Luko 22 ir 23 skyriuose Jėzus vėl parodė, kad Dievo karalystė yra tai, kas išsipildys ateityje, kai Jis mokė:

> [15] „Kaip karštai troškau su jumis valgyti šią Paschos vakarienę, kol turėsiu kentėti; [16] nes sakau jums: daugiau jos nebevalgysiu, kol ji išsipildys Dievo karalystėje.“ [17] Tada Jis paėmė taurę, padėkojo ir tarė: „Paimkite ją ir pasidalinkite tarpusavyje; [18] nes sakau jums: aš nebegersiu vynmedžio vaisiaus, kol ateis Dievo karalystė.“ (Luko 22:15–18)

> [39] Tačiau vienas iš tų nusikaltėlių, kurie buvo nukryžiuoti kartu su juo, šmeižė jį ir tarė: „Jei tu esi Mesijas, išgelbėk save ir mus taip pat.“ [40] O jo bendras jį sudraudė ir tarė jam: „Argi net Dievo nebijai? Juk ir tu esi pasmerktas kartu su juo. [41] O mes – teisingai, nes esame to verti, nes gauname atlygį pagal tai, ką padarėme, bet šis nieko blogo nepadarė.“ [42] Ir jis tarė Jėzui: „Mano Viešpatie, prisimink mane, kai ateisi į savo Karalystę.“ [43] Bet Jėzus jam tarė: „Iš tiesų sakau tau: šiandien tu būsi su manimi Rojuje.“ (Luko 23:39–43, „Aramaic in Plain English“)

Dievo Karalystė neatėjo iškart po Jėzaus nužudymo, kaip mums rodo tiek Morkus, tiek Lukas:

> [43] Juozapas iš Arimatėjos, žymus Tarybos narys, kuris pats laukė Dievo Karalystės, priėjo ir, įsidrąsinęs… (Morkaus 15:43)

> [51] Jis buvo iš Arimatėjos, žydų miesto, ir pats taip pat laukė Dievo karalystės. (Luko 23:51)

Tik po prisikėlimo (1 Korintiečiams 15:50–55) krikščionys bus atgimę, kad įeitų į Dievo Karalystę, kaip rašo Jonas:

> [3] Jėzus jam atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: jei kas negims iš naujo, negali pamatyti Dievo karalystės.“ [4] Nikodemas Jam tarė: „Kaip žmogus gali gimti, būdamas senas? Argi jis gali antrą kartą įeiti į savo motinos įsčias ir gimti?“ [5] Jėzus atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: jei kas negims iš vandens ir Dvasios, tas negali įeiti į Dievo karalystę.“ (Jono 3:3–5)

Tik Dievo tauta pamatys galutinę, po tūkstantmečio ateinančią Dievo karalystę.

Dabar, prašau, supraskite, kad po to, kai Jėzus prisikėlė, Jis vėl mokė apie Dievo karalystę:

> [3] Jis taip pat po savo kančios daugybe neabejotinų įrodymų parodė, kad yra gyvas, pasirodydamas jiems per keturiasdešimt dienų ir kalbėdamas apie dalykus, susijusius su Dievo karalyste. (Apaštalų darbai 1:3)

Pirmoji ir paskutinė Jėzaus pamokslai buvo apie Dievo karalystę! Jėzus atėjo kaip pasiuntinys, kad mokytų apie tą karalystę.

Jėzus taip pat liepė apaštalui Jonui parašyti apie tūkstantmetę Dievo Karalystę, kuri bus žemėje. Atkreipkite dėmesį į tai, ką Jis liepė Jonui parašyti:

> [4] Aš mačiau tų sielas, kurie buvo nukirsdinti už savo liudijimą apie Jėzų ir už Dievo žodį, kurie negarbino žvėries nei jo atvaizdo ir nepriėmė jo ženklo ant savo kaktų ar rankų. Ir jie gyveno bei karaliavo su Kristumi tūkstantį metų. (Apreiškimo 20:4)

Ankstyvieji krikščionys mokė, kad tūkstantmetė Dievo Karalystė bus žemėje ir pakeis pasaulio vyriausybes, kaip moko Biblija (plg. Apreiškimo 5:10, 11:15).

Kodėl, jei Dievo Karalystė yra tokia svarbi, dauguma žmonių apie ją beveik nieko nėra girdėję?

Iš dalies todėl, kad Jėzus ją pavadino paslaptimi:

> [11] Ir Jis jiems tarė: „Jums duota pažinti Dievo karalystės paslaptį, o tiems, kurie yra už jos ribų, viskas pateikiama palyginimais.“ (Morkaus 4:11)

Net ir šiandien tikroji Dievo Karalystė daugumai yra paslaptis, kaip ir didžioji dalis Dievo plano (žr. taip pat mūsų nemokamą knygą, pasiekiamą internete adresu www.ccog.org, pavadinimu: „Dievo plano paslaptis. Kodėl Dievas ką nors sukūrė? Kodėl Dievas sukūrė tave?“).

Be to, turėkite omenyje, kad Jėzus sakė, jog (amžiaus) pabaiga ateis (netrukus) PO TO, kai karalystės evangelija bus skelbiama visame pasaulyje kaip LIUDIJIMAS:

> [14] Ir ši Karalystės evangelija bus skelbiama visame pasaulyje kaip liudijimas visoms tautoms, ir tada ateis pabaiga. (Mato 24:14)

Dievo Karalystės evangelijos skelbimas yra svarbus ir turi būti įvykdytas **šiais pabaigos laikais**. Tai yra „gera žinia“, nes ji siūlo tikrą viltį žmonijos bėdoms, nepaisant to, ką gali mokyti politiniai lyderiai.

Jei apmąstysite Jėzaus žodžius, turėtų tapti aišku, kad tikroji krikščionių bažnyčia turėtų skelbti tą Dievo karalystės evangeliją dabar. Tai turėtų būti pagrindinis Bažnyčios prioritetas. O norint tai daryti tinkamai, reikėtų naudoti įvairias kalbas. Būtent to siekia „Dievo *Tęstinė* Bažnyčia“. Ir būtent todėl ši brošiūra buvo išversta į daugybę kalbų.

Jėzus mokė, kad dauguma NEPRIIMS Jo kelio:

> [13] „Įeikite pro siaurą vartą, nes platūs yra vartai ir platus kelias, vedantis į pražūtį, ir daug yra tų, kurie pro juos įeina. [14] Nes siauri yra vartai ir sunkus yra kelias, vedantis į gyvenimą, ir nedaug yra tų, kurie jį randa.“ (Mato 7:13–14)

Dievo Karalystės evangelija veda į gyvenimą!

Įdomu pažymėti, kad nors dauguma save krikščionimis vadinančių žmonių atrodo nesuvokiantys, jog Kristus didžiausią dėmesį skyrė Dievo Karalystės

evangelijos skelbimui, pasaulietiniai teologai ir istorikai dažnai supranta, kad būtent tai Biblija iš tikrųjų moko.

Tačiau pats Jėzus tikėjosi, kad jo mokiniai skelbs Dievo Karalystės evangeliją (Luko 9:2, 60). Kadangi būsima karalystė bus grindžiama Dievo įstatymais, ji atneš taiką ir gerovę – o šių įstatymų laikymasis šiame amžiuje veda į tikrą taiką (Psalmių 119:165, 172; Efeziečiams 2:15).

Ir ši gera naujiena apie karalystę buvo žinoma Senojo Testamento raštuose.

3. Ar Karalystė buvo žinoma Senajame Testamente?

Pirmoji ir paskutinė užrašyta Jėzaus pamokslo dalis buvo skirta Dievo Karalystės evangelijos skelbimui (Morkaus 1:14–15; Apaštalų darbų 1:3).

Dievo karalystė yra tai, apie ką Jėzaus laikų žydai turėjo žinoti, nes ji buvo paminėta jų raštuose, kuriuos dabar vadiname Senuoju Testamentu.

Danielius mokė apie Karalystę

Pranašas Danielius rašė:

> [40] O ketvirtoji karalystė bus stipri kaip geležis, nes geležis viską sudaužo ir sutrupina; ir kaip geležis, kuri grūda, taip ir ta karalystė sudaužys ir sutrupins visas kitas. [41] O kadangi tu matei pėdas ir pirštus, iš dalies iš molio, o iš dalies iš geležies, karalystė bus suskaidyta; tačiau joje išliks geležies stiprybė, kaip tu matei geležį sumaišytą su molio mase. [42] Ir kaip pėdų pirštai buvo iš dalies iš geležies, o iš dalies iš molio, taip ir karalystė bus iš dalies stipri, o iš dalies trapi. [43] Kaip matei geležį sumaišytą su keramikos moliu, taip jie susimaišys su žmonių palikuonimis; tačiau jie nesusijungs tarpusavyje, kaip ir geležis nesimaišo su moliu. [44] Ir šių karalių dienomis dangaus Dievas įkurs karalystę, kuri niekada nebus sunaikinta; ir ta karalystė nebus perduota kitai tautai; ji suskaldys ir sunaikins visas šias karalystes, ir stovės amžinai. (Danieliaus 2:40–44)

> [18] „Bet Aukščiausiojo šventieji paveldės karalystę ir valdys ją per amžius, per amžius ir per amžius.“ (Danieliaus 7:18)

> [21] „Aš stebėjau; ir tas pats ragas kariaudavo prieš šventuosius ir nugalėdavo juos, [22] kol atėjo Senasis Dienų, ir buvo priimtas sprendimas Aukščiausiojo šventųjų naudai, ir atėjo laikas šventiesiems paveldėti karalystę.“ (Danieliaus 7:21–22)

Iš Danieliaus knygos sužinome, kad ateis laikas, kai Dievo Karalystė sunaikins šio pasaulio karalystes ir truks amžinai. Taip pat sužinome, kad šventieji turės savo dalį priimdami šią karalystę.

Daugelis Danieliaus pranašysčių dalių yra skirtos mūsų laikams21-ajame amžiuje.

Atkreipkite dėmesį į kai kurias Naujojo Testamento ištraukas:

> 12 „Dešimt ragų, kuriuos matei, yra dešimt karalių, kurie dar negavo karalystės, bet jie gaus valdžią vienai valandai kaip karaliai kartu su žvėrimi. 13 Jie vieningai susitarę ir atiduos savo galią bei valdžią žvėriui. 14 Jie kariaus su „ “ Avinėliu, bet Avinėlis juos nugalės, nes Jis yra Viešpačių Viešpats ir Karalių Karalius; o tie, kurie yra su Juo, yra pašaukti, išrinkti ir ištikimi.“ (Apreiškimo 17:12–14)

Taigi tiek Senajame, tiek Naujajame Testamente matome sampratą, kad pabaigos laikais bus dešimties dalių žemiškoji karalystė ir kad Dievas ją sunaikins bei įkurs Savo karalystę.

Izaijas mokė apie Karalystę

Dievas įkvėpė Izaiją taip parašyti apie pirmąją Dievo karalystės dalį – tūkstantmetį, žinomą kaip tūkstantmetį:

> 1 Iš Izaijo kamieno išaugs atžala, o iš jo šaknų išaugs šakutė. 2 Viešpaties Dvasia nusileis ant Jo – išminties ir supratimo Dvasia, patarimo ir jėgos Dvasia, pažinimo ir Viešpaties baimės Dvasia.
>
> 3 Jo džiaugsmas – Viešpaties baimė, ir Jis neteis pagal tai, ką mato savo akimis, nei spręs pagal tai, ką girdi savo ausimis; 4 bet teisumu Jis teis vargšus ir spręs teisingai
>
> žemės nuolankiesiems; Jis smogs žemę savo lūpų rykšte, o savo lūpų kvėpimu nužudys nedorėlius. 5 Teisumas bus Jo strėnų diržas, o ištikimybė – Jo juosmens diržas.
>
> 6 „Ir vilkas gyvens kartu su ėriuku, leopardas gulsis kartu su ožiuku, veršelis, jaunas liūtas ir riebus jautis bus kartu; ir mažas vaikas juos ves. 7 Karvė ir lokys ganysis; jų jaunikliai gulsis kartu; o liūtas ės šiaudus kaip jautis. 8 Žindomas kūdikis žais prie kobros urvo, o atjunkyto vaiko ranka pasieks gyvatės lizdą. 9 Jie nepadarys žalos

ir nesunaikins visoje Mano šventojoje kalnoje, nes žemė bus pilna Viešpaties pažinimo, kaip vandenys dengia jūrą.

[10] „Ir tą dieną atsiras Izaoko šaknis, kuris stovės kaip vėliava tautoms; nes pagonys Jo ieškos, ir Jo poilsio vieta bus šlovinga.“ (Izaijo 11:1–10)

Priežastis, kodėl aš tai pavadinau Dievo Karalystės pirmąja dalimi arba pirmuoju etapu, yra ta, kad tai bus fizinis laikotarpis (prieš tai, kai šventasis miestas, Naujoji Jeruzalė, nusileis iš dangaus, Apreiškimo 21) ir truks tūkstantį metų. Izaijas patvirtino šio etapo fizinį aspektą, kai tęsė:

[11] Tą dieną įvyks, kad Viešpats antrą kartą išties ranką, kad susigrąžintų likusius savo tautos likučius iš Asirijos ir Egipto, iš Patroso ir Kušo, iš Elamo ir Šinaro, iš Hamato ir jūros salų.

[12] Jis iškels vėliavą tautoms, surinks Izraelio išvarytuosius ir suburs išsibarsčiusius Judo žmones iš visų keturių žemės kampų. [13] Taip pat išnyks Efraimo pavydas, o Judo priešai bus išnaikinti; Efraimas nebe pavydės Judui, o Judas nebe persekios Efraimo. [14] Bet jie nusileis ant filistinų pečių į vakarus; kartu jie apiplėš Rytų tautas; jie uždės ranką ant Edomo ir Moabo; o Amono tauta jiems paklus. [15] Viešpats visiškai sunaikins Egipto jūros liežuvį; Savo galingu vėju Jis pakels kumštį virš upės, ir suskaidys ją į septynias sroves, ir leis žmonėms pereiti sausomis kojomis. [16] Bus kelias Jo tautos likučiui, kuris liks iš Asirijos, kaip buvo Izraeliui tą dieną, kai jis išėjo iš Egipto žemės. (Izaijas 11:11-16)

Izaijas taip pat buvo įkvėptas parašyti:

[2] Ir įvyks paskutinėmis dienomis, kad Viešpaties namų kalnas bus įtvirtintas ant kalnų viršūnių ir išaukštintas virš kalvų; ir visos tautos plūs į jį. [3] Daug tautų ateis ir sakys: „Eikime į Viešpaties kalną, į Jokūbo Dievo namus; Jis mus mokys Savo kelių, ir mes vaikščiosime Jo takais.“ **Nes iš Siono išeis įstatymas**, o Viešpaties žodis – iš Jeruzalės. [4] Jis teis tautas ir barės daug tautų; Jie savo kardus perdirbs į plūgų geležtes, o ietis – į genėjimo kirtiklius; **tauta nebekels kardo prieš tautą, ir jie daugiau nebesimokys kariauti**.

> ... [11] Žmogaus išdidus žvilgsnis bus pažemintas, žmonių pasipūtimas bus sulaužytas, ir tik Viešpats vienas bus išaukštintas tą dieną. (Izaijo 2:2–4, 11)

Taigi, tai bus utopiškas taikos laikas žemėje. Galiausiai tai truks amžinai, Jėzui valdant. Remdamasis įvairiais Šventojo Rašto tekstais (Psalmių 90:4; 92:1; Izaijo 2:11; Ozėjo 6:2), žydų Talmudas moko, kad tai truks 1 000 metų (Babilonijos Talmudas: traktatas „Sanhedrin“, folijas 97a).

Izaijas buvo įkvėptas parašyti ir štai ką:

> [6] Nes mums gimė Kūdikis, mums buvo duotas Sūnus; ir valdžia bus ant Jo pečių. Ir Jo vardas bus: Nuostabusis, Patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Taikos Kunigaikštis. [7] Jo valdžios ir taikos augimui nebus galo, ant Dovydo sosto ir Jo karalystėje, kad ją tvarkytų ir įtvirtintų teisingumu ir teisumu nuo to laiko ir per amžius. Tai įvykdys kareivijų Viešpaties uolumas. (Izaijo 9:6–7)

Atkreipkite dėmesį, kad Izaijas sakė, jog Jėzus ateis ir įkurs karalystę su valdžia. Nors daugelis, kurie išpažįsta Kristų, cituoja šią ištrauką, ypač kiekvienų metų gruodžio mėnesį, jie linkę nepastebėti, kad joje pranašaujama daugiau nei tik tai, jog Jėzus gims. Biblija rodo, kad Dievo Karalystė turi valdžią su įstatymais, taikomais pavaldiniams, ir kad Jėzus bus jos karalius. Tai pranašavo Izaijas, Danielius ir kiti.

Dievo įstatymai yra meilės kelias (Mato 22:37–40; Jono 15:10), o Dievo Karalystė bus valdoma remiantis šiais įstatymais. Taigi Dievo Karalystė, nepaisant to, kaip ją vertina daugelis pasaulyje, bus grindžiama meile.

Psalmės ir dar daugiau

Dievas įkvėpė ne tik Danielių ir Izaiją rašyti apie ateinančią Dievo Karalystę.

Ezechielis buvo įkvėptas parašyti, kad *visi* Izraelio giminių *nariai* (ne tik žydai), kurie buvo išsibarstę Didžiojo suspaudimo metu, bus surinkti į tūkstantmetę karalystę:

> [17] Todėl sakyk: „Taip sako Viešpats Dievas: ‚Aš surinksiu jus iš tautų, suvesiu jus iš šalių, į kurias buvote išsibarstę, ir duosiu jums Izraelio žemę.‘“ [18] Ir jie ten nuvyks, ir iš ten pašalins visus jos bjaurumus bei visus jos pasibjaurėjimus. [19] Tada Aš duosiu jiems vieną širdį, įdėsiu į juos naują dvasią, iš jų kūno išimsiu akmeninę širdį ir duosiu jiems širdį iš mėsos, [20] kad jie vaikščiotų pagal Mano įstatymus, laikytųsi Mano nuostatų ir jų vykdytų; ir jie bus Mano tauta, o Aš būsiu jų Dievas. [21] O tiems, kurių širdys seka savo bjaurų dalykų ir pasibjaurėjimų troškimą, Aš atlyginsiu už jų darbus ant jų pačių galvų“, – sako Viešpats Dievas. (Ezechielio 11:17–21)

Izraelio giminių palikuonys nebebus išsibarstę, bet laikysis Dievo įstatymų ir nustos valgyti bjaurystes (Kunigų 11; Pakartoto Įstatymo 14).

Atkreipkite dėmesį į šiuos Psalmių žodžius apie gerąją naujieną apie Dievo karalystę:

> [27] Visos pasaulio pakraščiai prisimins ir atsigręš į Viešpatį, o visos tautų giminės garbins Tave. [28] Nes karalystė priklauso Viešpačiui, ir Jis viešpatauja tautoms. (Psalmių 22:27–28)

> [6] Tavo sostas, o Dieve, yra per amžius; Tavo karalystės skeptras – teisumo skeptras. (Psalmių 45:6)

> [1] O, giedokite Viešpačiui naują giesmę! Giedokite Viešpačiui, visa žemė. [2] Giedokite Viešpačiui, šlovinkite Jo vardą; skelbkite Jo išgelbėjimo gerąją naujieną kasdien. [3] Skelbkite Jo šlovę tarp tautų, uokite Jo stebuklus tarp visų tautų. (Psalmių 96:1–3; taip pat plg. 1 Kronikų 16:23–24)

> [10] Visi Tavo darbai Tave šlovins, Viešpatie, ir Tavo šventieji Tave laimins. [11] Jie kalbės apie Tavo karalystės šlovę ir pasakos apie Tavo galią, [12] kad žmonių vaikams būtų žinomi Jo galingi darbai ir Jo karalystės šlovinga didybė. [13] Tavo karalystė yra amžina karalystė, ir Tavo viešpatavimas trunka per visas kartas. (Psalmė 145:10–13)

Apie karalystės aspektus rašė ir kiti Senojo Testamento autoriai (pvz., Ezechielio 20:33; Obadijo 21; Michėjo 4:7).

Taigi, kai Jėzus pradėjo mokyti Dievo Karalystės evangelijos, jo tiesioginiai klausytojai jau buvo šiek tiek susipažinę su šia pagrindine sąvoka.

4. Ar apaštalai mokė Dievo Karalystės Evangelijos?

Nors daugelis elgiasi taip, tarsi evangelija būtų tik gera naujiena apie Jėzaus asmenį, tikrovė yra tokia, kad Jėzaus pasekėjai mokė Dievo Karalystės evangelijos. Būtent tai yra žinia, kurią atnešė Jėzus.

Apaštalas Paulius mokė apie Dievo Karalystę ir Jėzų:

> [8] Jis nuėjo į sinagogą ir tris mėnesius drąsiai kalbėjo, aiškindamas ir įtikinėdamas apie Dievo Karalystės dalykus. (Apaštalų darbai 19:8)
>
> [25] Ir iš tiesų, dabar žinau, kad jūs visi, tarp kurių aš vaikščiojau, skelbdamas Dievo Karalystę. (Apaštalų darbai 20:25)
>
> [23] Taigi, kai jie jam paskyrė dieną, daugelis atėjo pas jį į jo nakvynės vietą, kuriems jis aiškino ir iškilmingai liudijo apie Dievo karalystę, įtikinėdamas juos dėl Jėzaus tiek iš Mozės Įstatymo, tiek iš Pranašų, nuo ryto iki vakaro. … [31] skelbdamas Dievo karalystę ir mokydamas apie tai, kas susiję su Viešpačiu Jėzumi Kristumi, su visišku pasitikėjimu, niekam jam nedraudžiant. (Apaštalų darbai 28:23, 31)

Atkreipkite dėmesį, kad Dievo Karalystė nėra susijusi tik su Jėzumi (nors Jis yra jos pagrindinė dalis), nes Paulius taip pat mokė apie Jėzų atskirai nuo to, ką mokė apie Dievo Karalystę.

Paulius ją taip pat vadino Dievo evangelija, tačiau tai vis tiek buvo Dievo karalystės evangelija:

> [9] … mes jums skelbėme Dievo evangeliją … [12] kad jūs gyventumėte verti Dievo, kuris jus pašaukė į savo karalystę ir šlovę. (1 Tesalonikiečiams 2:9,12)

Paulius ją taip pat vadino Kristaus evangelija (Romiečiams 1:16). Jėzaus „geroji žinia“, žinia, kurią Jis mokė.

Atkreipkite dėmesį, kad tai nebuvo tiesiog evangelija apie Jėzaus Kristaus asmenį ar tik apie asmeninį išgelbėjimą. Paulius sakė, kad Kristaus evangelija apima paklusimą Jėzui, Jo sugrįžimą ir Dievo teismą:

> [6] … Dievas atlygins vargais tiems, kurie jus vargina, [7] o jums, kurie vargstate, suteiks poilsį kartu su mumis, kai Viešpats Jėzus apsireikš iš dangaus su savo galingais angelais, [8] liepsnojančia ugnimi keršydamas tiems, kurie nepažįsta Dievo, ir tiems, kurie nepaklūsta mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus evangelijai. [9] Jie bus nubausti amžinu sunaikinimu, atskirti nuo Viešpaties akivaizdos ir nuo Jo galios šlovės, [10] kai Jis ateis tą Dieną, kad būtų pašlovintas savo šventuosiuose ir garbinamas tarp visų tikinčiųjų, nes mūsų liudijimas tarp jūsų buvo priimtas tikėjimu. (2 Tesalonikiečiams 1:6–10)

Naujasis Testamentas rodo, kad karalystė yra tai, ką mes gausime, o ne tai, ką dabar jau visiškai turime:

> [28] mes gauname karalystę, kurios niekas negali sukrėsti. (Hebrajams 12:28)

Mes galime suvokti ir tikėtis, kad jau dabar esame Dievo Karalystės dalis, tačiau į ją dar nesame visiškai įžengę.

Paulius aiškiai patvirtino, kad mirtingas žmogus į Dievo Karalystę visiškai neįžengia, nes tai įvyksta *po* prisikėlimo:

> [50] Tai sakau, broliai: nei kūnas, nei kraujas negali paveldėti Dievo karalystės; taip pat ir sugedimas negali paveldėti nesugedimo. [51] Štai, aš jums atskleidžiu paslaptį: ne visi užmigsime, bet visi būsime pakeisti— [52] akimirksniu, per akies mirksnį, pasigirdus paskutiniam trimitui. Nes trimitas suskambės, ir mirusieji prisikels nesugedę, o mes būsime pakeisti (1 Korintiečiams 15:50–52)

> [1] Todėl įspėju jus Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus akivaizdoje, kuris teis gyvuosius ir mirusiuosius savo apsireiškimo ir savo karalystės metu.
>
> (2 Timotiejui 4:1)

Paulius ne tik mokė to, bet ir to, kad Jėzus perduos Karalystę Dievui Tėvui:

> [20] Bet dabar Kristus prisikėlė iš mirusiųjų ir tapo pirmagimiu tų, kurie užmigo. [21] Nes kaip per žmogų atėjo mirtis, taip ir per Žmogų atėjo mirusiųjų prisikėlimas. [22] Nes kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus atgaivinti. [23] Bet kiekvienas savo eilės tvarka: Kristus – pirmagimis, o po to – tie, kurie priklauso Kristui, Jo atėjimo metu. [24] Tada ateis pabaiga, kai Jis perduos Karalystę Dievui Tėvui, kai Jis panaikins visą viešpatavimą, visą valdžią ir galią. [25] Nes Jis turi viešpatauti, kol visus priešus pavers po savo kojomis. (1 Korintiečiams 15:20–25)

Paulius taip pat mokė, kad neteisieji (įsakymų laužytojai) nepaveldės Dievo karalystės:

> [9] Argi nežinote, kad neteisieji nepaveldės Dievo karalystės? Nesileiskite apgaunami. Nei ištvirkėliai, nei stabmeldžiai, nei svetimautojai, nei homoseksualai, nei sodomitai, [10] nei vagys, nei goduoliai, nei girtuokliai, nei keikūnai, nei plėšikai nepaveldės Dievo karalystės. (1 Korintiečiams 6:9–10)

> [19] O kūno darbai yra akivaizdūs: neištikimybė, ištvirkavimas, nešvarumas, ištvirkavimas, [20] stabmeldystė, burtininkavimas, neapykanta, nesutarimai, pavydas, pykčio protrūkiai, savanaudiškos ambicijos, nesantaika, erezijos, [21] pavydas, žmogžudystės, girtavimas, išdykavimai ir panašūs dalykai; apie kuriuos jums iš anksto sakau, kaip ir anksčiau sakiau, kad tie, kurie taip elgiasi, nepaveldės Dievo karalystės. (Galatams 5:19–21)

> [5] Juk žinote, kad nei ištvirkėlis, nei nešvarus žmogus, nei godusis, kuris yra stabmeldys, neturi paveldėjimo Kristaus ir Dievo karalystėje. (Efeziečiams 5:5)

Dievas turi standartus ir reikalauja atgailos už nuodėmes, kad būtų galima įžengti į Jo karalystę. Paklusnumas Dievui yra būtinas norint gauti Šventąją Dvasią, taip pat ir norint pasiekti išgelbėjimą:

> [29] …Petras ir apaštalai … tarė: „Mes privalome paklusti Dievui, o ne žmonėms. … [32] Ir mes esame Jo liudytojai šių dalykų, kaip ir Šventoji

> Dvasia, kurią Dievas davė tiems, kurie Jam paklūsta.“ (Apaštalų darbai 5:29, 32, AFV)
>
> [5] Kristus … [8] nors ir buvo Sūnus, vis dėlto per tai, ką iškentė, išmoko paklusnumo. [9] Ir tapęs tobulas, Jis tapo amžinojo išgelbėjimo pradininku visiems, kurie Jam paklūsta, (Hebrajams 5:5, 8–9)

Apaštalas Paulius įspėjo, kad kai kurie nemokys, jog Jėzaus evangelija yra atsakymas, bet priimtinas yra kitas kelias:

> [3] Malonė jums ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, [4] kuris atidavė save už mūsų nuodėmes, kad išgelbėtų mus iš šio dabartinio piktų laikų amžiaus, pagal mūsų Dievo ir Tėvo valią, [5] kuriam tebūnie šlovė per amžius. Amen. [6] Stebiuosi, kad jūs taip greitai nusigręžiate nuo To, kuris pašaukė jus Kristaus malonėje, ir kreipiatės į kitokią evangeliją, [7] kuri nėra kita; bet yra kai kurie, kurie jus trikdo ir nori iškreipti Kristaus evangeliją. [8] Bet net jei mes ar angelas iš dangaus skelbtume jums kitokią evangeliją nei ta, kurią jums skelbėme, tebūnie jis prakeiktas. [9] Kaip jau sakėme anksčiau, taip ir dabar vėl sakau: jei kas nors skelbia jums kitokią evangeliją nei ta, kurią gavote, tebūnie jis prakeiktas. (Galatams 1:3–9)
>
> [3] Bet bijau, kad kaip gyvatė savo gudrybe apgavo Ievą, taip ir jūsų protas nebūtų iškreiptas nuo paprastumo, kuris yra Kristuje. [4] Nes jei kas nors ateina ir skelbia kitą Jėzų, kurio mes neskelbėme, arba jei jūs priimate kitą dvasią, kurios nepriėmėte, arba kitą evangeliją, kurios nepriėmėte, – jūs tai puikiai toleruojate! (2 Korintiečiams 11:3–4)

Kokia buvo ta „kita“ ir „kitokia“, iš tikrųjų klaidinga, evangelija?

Melaginga evangelija susideda iš įvairių dalių.

Apskritai, melaginga evangelija – tai tikėjimas, kad jums nereikia iš tikrųjų paklusti Dievui ir nuoširdžiai stengtis gyventi pagal Jo kelią, nors ir tvirtinate, kad Jį pažįstate (plg. Mato 7:21–23). Ji paprastai yra orientuota į savanaudiškumą.

Prieš beveik 6000 metų gyvatė suvedžiojo Ievą, kad ji patikėtų klaidinga evangelija (Pradžios 3) – ir nuo tada žmonės tiki, kad žino geriau už Dievą ir patys turėtų spręsti, kas yra gėris, o kas – blogis. Taip, po Jėzaus atėjimo Jo vardas dažnai buvo siejamas su įvairiomis klaidingomis evangelijomis – ir tai tęsiasi bei tęsis iki pat paskutinio Antikristo laikų.

Grįžkime į apaštalo Pauliaus laikus: tuomet netikra evangelija iš esmės buvo gnostikų ir mistikų mišinys, sudarytas iš tiesos ir klaidų. Gnostikai iš esmės tikėjo, kad norint pasiekti dvasinį įžvalgumą, įskaitant išgelbėjimą, reikalingos specialios žinios. Gnostikai linko manyti, kad tai, ką daro kūnas, neturi ypatingos reikšmės, ir jie priešinosi paklusimui Dievui tokiuose dalykuose kaip septintosios dienos sabatas. Vienas iš tokių klaidingų vadovų buvo Simonas Magas, kurį apaštalas Petras sudraudė ir įspėjo (Apaštalų darbai 8:18–21).

Tačiau tai nėra lengva

Naujajame Testamente rašoma, kad Pilypas mokė apie Dievo Karalystę:

> 5 Tada Pilypas nuėjo į Samarijos miestą ir ten jiems skelbė Kristų. … 12 Jie patikėjo Pilypu, kai jis skelbė apie Dievo Karalystę … (Apaštalų darbai 8:5, 12)

Vis dėlto Jėzus, Paulius ir mokiniai mokė, kad įeiti į Dievo Karalystę nėra lengva:

> 24 O Jėzus, pamatęs, kad tas labai nuliūdo, tarė: „Kaip sunku tiems, kurie turi turtų, įeiti į Dievo karalystę! 25 Nes lengviau kupranugariui praeiti pro adatos akį, negu turtingam žmogui įeiti į Dievo karalystę.“
>
> 26 O tie, kurie tai girdėjo, tarė: „Tada kas gi gali būti išgelbėtas?“
>
> 27 Bet Jis atsakė: „Kas žmonėms neįmanoma, Dievui įmanoma.“ (Luko 18:24–27)
>
> 22 „Turime per daugelį vargų įeiti į Dievo karalystę.“ (Apaštalų darbai 14:22)

> [3] Mes privalome visada už jus dėkoti Dievui, broliai, kaip dera, nes jūsų tikėjimas labai auga, o kiekvieno iš jūsų meilė vieni kitiems gausiai plūsta, [4] todėl mes patys didžiuojamės jumis Dievo bažnyčiose dėl jūsų kantrybės ir tikėjimo visuose jūsų persekiojimuose ir varguose, kuriuos ištveriate, [5] o tai yra akivaizdus Dievo teisiojo teismo įrodymas, kad jūs būtumėte pripažinti verti Dievo karalystės, dėl kurios jūs ir kenčiate; [6] nes Dievui yra teisinga tiems, kurie jus vargina, atlyginti vargais, [7] o jums, kurie vargstate, suteikti poilsį kartu su mumis, kai Viešpats Jėzus apsireikš iš dangaus su savo galingais angelais, (2 Tesalonikiečiams 1:3–7)

Dėl šių laikų sunkumų šiuo amžiumi tik kai kurie yra pašaukiami ir išrinkti tapti jos dalimi (Mato 22:1–14; Jono 6:44; Hebrajams 6:4–6). Kiti bus pašaukti vėliau, nes Biblija rodo, kad „tie, kurie klydo dvasia, supras, o tie, kurie skundėsi, išmoks doktrinos“ (Izaijo 29:24).

Apaštalas Petras mokė, kad karalystė yra amžina ir kad Dievo evangelijai būtina uoliai paklusti, nes kitaip laukia teismas:

> [10] Todėl, broliai, dar uoliau stenkitės, kad jūsų pašaukimas ir išrinkimas būtų užtikrinti, nes jei tai darysite, niekada nesukluptumėte; [11] nes taip jums bus gausiai suteiktas įėjimas į mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus amžinąją karalystę. (2 Petro 1:10–11)

> [17] Nes atėjo laikas, kad teismas prasidėtų nuo Dievo namų; ir jei jis prasideda pirmiausia nuo mūsų, koks bus tų, kurie nepaklūsta Dievo Evangelijai, galas? (1 Petro 4:17)

Paskutinės Biblijos knygos ir Karalystė

Biblija moko, kad „Dievas yra meilė“ (1 Jono 4:8, 16) ir kad Jėzus yra Dievas (Jono 1:1, 14) – Dievo Karalystėje bus Karalius, kuris yra meilė ir kurio įstatymai remia meilę, o ne neapykantą (plg. Apreiškimo 22:14–15).

Biblija taip pat rodo, kad Dievas atsiųs angelą, kuris skelbs amžinąją Dievo karalystės evangeliją (Apreiškimo 14:6–7), o po to – kitą angelą, kuris parodys, kad, nors ir atrodanti didinga, Babilonas žlugs (Apreiškimo 14:8–

9). Šios žinios bus antgamtiniai Evangelijos patvirtinimai, kuriuos pasaulis bus anksčiau priėmęs kaip liudijimą, ir, atrodo, bus veiksniai, lemiantys „didžiąją minią“, kuri pabaigoje ateis pas Dievą (Apreiškimo 7:9–14). Skirtingai nuo paskutinės Babilono valdžios, kuri pakils ir žlugs (plg. Apreiškimo 18:1–18), paskutinis Dievo karalystės etapas truks amžinai:

> 15 Tada septintasis angelas trimitavo: ir danguje pasigirdo galingi balsai, sakantys: „Šio pasaulio karalystės tapo mūsų Viešpaties ir Jo Kristaus karalystėmis, ir Jis karaliaus per amžius amžius!“ (Apreiškimo 11:15)

Jėzus viešpataus karalystėje! O Biblija atskleidžia du Jo titulus:

> 16 O ant Jo mantijos ir ant Jo šlaunies užrašytas vardas: KARALIŲ KARALIUS IR VIEŠPATŲ VIEŠPATS. (Apreiškimo 19:16)

Bet ar Jėzus yra vienintelis, kuris viešpataus? Atkreipkite dėmesį į šią ištrauką:

> 4 Ir aš pamačiau sostus, ir jie sėdėjo ant jų, ir jiems buvo patikėtas teismas. Tada aš pamačiau tų sielas, kurie buvo nukirsdinti už savo liudijimą apie Jėzų ir už Dievo žodį, kurie negarbino žvėries nei jo atvaizdo ir nepriėmė jo ženklo ant savo kaktų ar rankų. Ir jie gyveno ir karaliavo su Kristumi tūkstantį metų... 6 Palaimintas ir šventas tas, kuris turi dalį pirmajame prisikėlimėje. Ant tokių antroji mirtis neturi galios, bet jie bus Dievo ir Kristaus kunigai ir karaliaus su Juo tūkstantį metų. (Apreiškimo 20:4, 6)

Tikrieji krikščionys prisikels, kad tūkstantį metų viešpatautų su Kristumi! Karalystė truks amžinai (Apreiškimo 11:15), tačiau viešpatavimas su pirmaisiais prisikėlusiais šventaisiais, paminėtais Apreiškimo 20:6, truko tik tūkstantį metų. Štai kodėl anksčiau tai vadinau pirmuoju karalystės etapu – fiziniu, tūkstantmečiu etapu, priešingai nei galutiniam, labiau dvasiniam etapui.

Apreiškimo knygoje išvardyti keli įvykiai, kurie įvyks tarp tūkstantmečio etapo ir galutinio Dievo karalystės etapo:

[7] Kai pasibaigs tūkstantis metų, Šėtonas bus paleistas iš savo kalėjimo [8] ir išeis apgauti tautas, esančias keturiuose žemės kampuose – Gogą ir Magogą, – kad surinktų jas į mūšį, kurių skaičius yra kaip jūros smiltys. … [11] Tada aš pamačiau didelį baltą sostą ir Tą, kuris sėdėjo ant jo, nuo kurio veido pabėgo žemė ir dangus. Ir jiems nebuvo rasta vietos. [12] Ir aš pamačiau mirusiuosius, mažus ir didelius, stovinčius prieš Dievą, ir buvo atvertos knygos. Ir buvo atverta dar viena knyga, tai yra Gyvenimo Knyga. Ir mirusieji buvo teisiami pagal savo darbus, pagal tai, kas buvo parašyta knygose. [13] Jūra atidavė mirusiuosius, kurie buvo joje, o Mirtis ir Pragaras atidavė mirusiuosius, kurie buvo juose. Ir jie buvo teisiami, kiekvienas pagal savo darbus. [14] Tada Mirtis ir Pragaras buvo įmesti į ugnies ežerą. Tai yra antroji mirtis. [15] Ir kiekvienas, kurio vardo nebuvo rasta Gyvenimo knygoje, buvo įmestas į ugnies ežerą. (Apreiškimo 20:7–8, 11–15)

Apreiškimo knyga rodo, kad bus vėlesnis karalystės etapas, kuris prasidės po tūkstančio metų viešpatavimo ir po antrosios mirties tų, kurie visam laikui atmetė atgailą ir Dievo kelius:

[1] Tada aš pamačiau naujus dangus ir naują žemę, nes pirmieji dangūs ir pirmoji žemė buvo praėję. Taip pat nebebuvo jūros. [2] Tada aš, Jonas, pamačiau šventąjį miestą, Naująjį Jeruzalę, nusileidžiančią iš dangaus nuo Dievo, paruoštą kaip nuotaka, pasipuošusi savo vyrui. [3] Ir išgirdau galingą balsą iš dangaus, sakantį: „Štai, Dievo palapinė yra su žmonėmis, ir Jis gyvens su jais, o jie bus Jo tauta. Pats Dievas bus su jais ir bus jų Dievas. [4] Ir Dievas nušluostys kiekvieną ašarą iš jų akių; nebebus mirties, nei sielvarto, nei verksmo. Nebebus skausmo, nes ankstesnieji dalykai praėjo.“ (Apreiškimo 21:1–4)

[1] Ir jis man parodė tyrą gyvenimo vandens upę, skaidrią kaip krištolas, tekančią iš Dievo ir Avinėlio sosto. [2] Jos gatvės viduryje ir abipus upės stovėjo gyvenimo medis, duodantis dvylika vaisių; kiekvienas medis duodavo vaisių kas mėnesį. To medžio lapai buvo skirti tautų gydymui. [3] Ir nebebus jokios prakeikimo, bet ten bus Dievo ir Avinėlio sostas, ir Jo tarnai Jam tarnaus. [4] Jie matys Jo

veidą, o Jo vardas bus ant jų kaktų. [5] Ten nebus nakties: jiems nereikės nei žibinto, nei saulės šviesos, nes Viešpats Dievas jiems duos šviesą. Ir jie viešpataus per amžius amžius. (Apreiškimo 22:1–5)

Atkreipkite dėmesį, kad šis viešpatavimas, kuris prasidės *po* tūkstančio metų, apima Dievo tarnus ir truks amžinai. Šventasis Miestas, kuris buvo paruoštas danguje, paliks dangų ir nusileis ant žemės. Tai yra Dievo Karalystės paskutinio etapo pradžia. Laikas, kai NEBEBUS SKAUSMO AR KANČIŲ!

Romieji paveldės žemę (Mato 5:5) ir viską (Apreiškimo 21:7). Žemė, įskaitant Šventąjį miestą, kuris joje stovės, taps geresnė, nes bus įgyvendinami Dievo keliai. Supraskite, kad:

[7] Jo valdžios ir taikos augimui nebus galo (Izaijo 9:7)

Akivaizdu, kad prasidėjus paskutinei Dievo Karalystės fazei, viskas augs, nes visi paklus Dievo valdžiai.

Tai bus pačios šlovingiausios dienos:

[9] Bet kaip parašyta: „Ko akys nematė, ko ausys negirdėjo, ir kas į žmogaus širdį neįėjo – tai, ką Dievas paruošė tiems, kurie Jį myli.“ [10] Bet Dievas mums tai apreiškė per Savo Dvasią. (1 Korintiečiams 2:9–10)

Tai bus meilės, džiaugsmo ir amžinos paguodos laikas. Tai bus nuostabus laikas! Dievo Karalystė užtikrins nepaprastai geresnę amžinybę. Argi nenorite joje dalyvauti?

5. Šaltiniai už Naujojo Testamento ribų mokė apie Dievo Karalystę

Ar pirmieji Kristaus skelbėjai manė, kad turi skelbti Evangeliją apie tiesioginę Dievo Karalystę?

Taip.

Prieš kelerius metus Šiaurės Karolinos universiteto profesorius Bartas Ehrmanas savo paskaitoje ne kartą ir teisingai pabrėžė, kad, skirtingai nuo daugumos šiandien save krikščionimis vadinančių žmonių, Jėzus ir jo pirmieji pasekėjai skelbė Dievo Karalystę. Nors dr. Ehrmano bendras krikščionybės supratimas labai skiriasi nuo *„Tęsiamosios* Dievo Bažnyčios“ požiūrio, mes sutinkame, kad karalystės evangelija yra tai, ką skelbė pats Jėzus ir kuo tikėjo jo pasekėjai. Taip pat sutinkame, kad daugelis šiandien save krikščionimis vadinančių žmonių to nesupranta.

Seniausias išlikęs raštas ir pamokslas, parašytas po Naujojo Testamento laikų

Dievo Karalystė buvo svarbi dalis to, kas laikoma „seniausia išlikusia išsamia krikščioniška pamokslu“ (Holmes M.W. „Ancient Christian Sermon“. „The Apostolic Fathers: Greek Texts and English Translations“, 2-asis leidimas. Baker Books, Grand Rapids, 2004, p. 102). Šiame *senovės krikščioniškame pamoksle* yra šie teiginiai apie karalystę:

> 5:5 Be to, broliai, jūs žinote, kad mūsų buvimas šioje kūniškoje pasaulyje yra nereikšmingas ir laikinas, o Kristaus pažadas yra didis ir nuostabus: poilsis ateinančioje karalystėje ir amžinasis gyvenimas.

Pirmiau pateiktas teiginys rodo, kad karalystė nėra dabar, bet ateis ir bus amžina. Be to, šioje senovės pamokslo dalyje teigiama:

> 6:9 Jei net tokie teisieji žmonės kaip šie negali savo teisiais darbais išgelbėti savo vaikų, kokį užtikrinimą turime, kad įeisime į Dievo karalystę, jei nesugebėsime išlaikyti savo krikšto tyro ir nesuteptų? Arba kas bus mūsų užtarėjas, jei nebus nustatyta, kad turime

šventų ir teisų darbų? [9:6] Todėl mylėkime vieni kitus, kad visi galėtume įžengti į Dievo karalystę. [11:7] Todėl, jei žinome, kas yra teisinga Dievo akyse, įžengsime į Jo karalystę ir gausime pažadus, kurių „ausis negirdėjo, akys nematė ir žmogaus širdis nesuvokė“.

[12:1] Todėl valandą po valandos laukime Dievo karalystės meile ir teisumu, nes nežinome Dievo apsireiškimo dienos. [12:6] Jis sako: „Ateis mano Tėvo karalystė.“

Pirmiau pateikti teiginiai rodo, kad reikalinga meilė, pasireiškianti tinkamu gyvenimu, kad mes dar neįžengėme į Dievo karalystę ir kad ji įvyks po Dievo apsireiškimo dienos – tai yra po to, kai Jėzus sugrįš. Tai yra Tėvo karalystė, o karalystė – tai ne tik Jėzus.

Įdomu, kad seniausia, matyt, krikščioniška pamokslo kalba, kurią Dievas leido išlikti, moko apie tą pačią Dievo karalystę, apie kurią moko Naujasis Testamentas ir kurią dabar moko *„Tęsianti* Dievo Bažnyčia“ (galima, kad ji galėjo būti iš tikrosios Dievo Bažnyčios, tačiau mano ribotos graikų kalbos žinios neleidžia man to tvirtai teigti).

II amžiaus Bažnyčios vadovai ir Karalystės Evangelija

Reikėtų pažymėti, kad IIa. pradžioje Papijas, Jono mokinys ir Polikarpo draugas, kurį Romos katalikai laiko šventuoju, mokė apie tūkstantmetę karalystę. Euzebijus užrašė, kad Papijas mokė:

> ... po prisikėlimo iš mirusiųjų bus tūkstantmetis, kai šioje žemėje bus įkurta Kristaus asmeninė karalystė. (Papijo fragmentai, VI. Žr. taip pat Euzebijus, „Bažnyčios istorija“, 3 knyga, XXXIX, 12)

Papijas mokė, kad tai bus didelio gausumo laikas:

> Taip pat [Jis sakė], kad vienas kviečio grūdas duos dešimt
>
> tūkstančius varpų, o kiekviena varpa turės dešimt tūkstančių grūdų, ir kiekvienas grūdas duos dešimt svarų skaidraus, gryno, smulkaus miltų; ir kad obuoliai, sėklos bei žolė duos derlių panašiomis proporcijomis; ir kad visi gyvūnai, maitindamiesi tuomet tik žemės gėrybėmis, taps taikingi ir darningi, ir bus visiškai

paklusnūs žmogui.“ [Apie šiuos dalykus raštu liudija senovės žmogus Papijas, kuris buvo Jono klausytojas ir Polikarpo draugas, savo ketvirtojoje knygoje; nes jis parašė penkias knygas...] (Papijo fragmentai, IV)

Naujojo Testamento *laiške korintiečiams* rašoma:

> 42:1–3 Apaštalai gavo Evangeliją mums iš Viešpaties Jėzaus Kristaus; Jėzus Kristus buvo siųstas iš Dievo. Taigi Kristus yra iš Dievo, o apaštalai – iš Kristaus. Todėl abu atsirado pagal Dievo valią nustatyta tvarka. Taigi, gavę įpareigojimą ir būdami visiškai įsitikinę mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus prisikėlimu bei sustiprinti Dievo žodžiu su visišku Šventosios Dvasios užtikrinimu, jie išėjo skelbdami džiugią žinią, kad ateis Dievo karalystė.

Smyrnos Polikarpas buvo vienas iš pirmųjų krikščionių vadovų, taip pat Jono – paskutinio iš pirminių apaštalų, mirusio – mokinys. Polikarpas (maždaug 120–135 m. po Kr.) mokė:

> „Palaiminti vargšai ir tie, kurie persekiojami dėl teisumo, nes jų yra Dievo karalystė.“ (Polikarpas. Laiškas filipiečiams, II skyrius. Iš *„Ante-Nicene Fathers“, 1 tomas*, redagavo Aleksandras Robertsas ir Džeimsas Donaldsonas. Amerikos leidimas, 1885 m.)
>
> Taigi, žinodami, kad „Dievo negalima išjuokti“, turėtume gyventi taip, kaip dera Jo įsakymams ir šlovei...Juk gerai, kad jie atsiribotų nuo pasaulio geidulių, nes „kiekvienas geidulys kovoja prieš dvasią“; ir „nei ištvirkėliai, nei ištižėliai, nei vyrai, kurie su vyrais elgiasi kaip su moterimis, nepaveldės Dievo karalystės“, nei tie, kurie daro dalykus, kurie yra nesuderinami ir nederami. (ten pat, V skyrius)
>
> Tad tarnaukime Jam su baime ir visa pagarba, kaip Jis pats mums įsakė, kaip ir apaštalai, kurie mums skelbė Evangeliją, bei pranašai, kurie iš anksto pranašavo Viešpaties atėjimą. (ten pat, VI skyrius)

Kaip ir kiti Naujojo Testamento autoriai, Polikarpas mokė, kad Dievo karalystę paveldės teisieji, o ne įsakymų laužytojai.

Taip pat teigiama, kad Polikarpas mokė:

> O kitą sabatą jis tarė: „Išgirskite mano pamokymą, mylimieji Dievo vaikai. Aš jus įspėjau, kai buvo susirinkę vyskupai, ir dabar vėl raginu jus visus elgtis padoriai ir deramai Viešpaties keliu... *Būkite budrūs* ir vėl *būkite pasirengę; neleiskite, kad jūsų širdys būtų prislėgtos;* naujasis įsakymas dėl meilės vieni kitiems, Jo atėjimas, pasirodysiantis staiga kaip greita žaibo blyksnis, didysis teismas ugnimi, amžinasis gyvenimas, Jo nemirtinga karalystė. Ir viską, ko moko Dievas, ką žinote, kai gilinatės į įkvėptąsias Raštus, įrašykite Šventosios Dvasios rašikliu į savo širdis, kad įsakymai jūsų viduje išliktų neištrinami.“ („Polikarpo gyvenimas“, 24 skyrius. J. B. Lightfoot, „Apostoliniai tėvai“, 3.2 tomas, 1889 m., p. 488–506)

Melitas iš Sardų, kuris buvo Dievo Bažnyčios vadovas, apie 170 m. po Kr., mokė:

> „Iš tiesų įstatymas paskelbtas Evangelijoje – senasis naujajame, abu kartu išeinantys iš Siono ir Jeruzalės; ir įsakymas paskelbtas malonėje, ir simbolis – užbaigtame kūrinyje, ir ėriukas – Sūnuje, ir avys – žmoguje, ir žmogus – Dieve...
>
> Tačiau Evangelija tapo Įstatymo paaiškinimu ir jo
>
> įvykdymu, o Bažnyčia tapo tiesos saugykla...
>
> Tai tas, kuris mus išgelbėjo iš vergovės į laisvę, iš tamsos į šviesą, iš mirties į gyvenimą, iš tironijos į amžinąją karalystę. (Melitas. Pamokslas apie Paschą. Eilutės 7, 40, 68. Vertimas iš „Kerux: The Journal of Online Theology“. http://www.kerux.com/documents/KeruxV4N1A1.asp)

Taigi Dievo Karalystė buvo suvokiama kaip kažkas amžino, o ne tiesiog dabartinė krikščionių ar Romos katalikų bažnyčia, ir apėmė Dievo įstatymą.

Kitas II a. vidurio–pabaigos raštas ragina žmones žvelgti į karalystę:

> Todėl tegul nė vienas iš jūsų daugiau neapsimetinėja ir nežiūri atgal, bet noriai priartėja prie Dievo karalystės Evangelijos.

> (Romėnas Klemensas. „Atpažinimai“, X knyga, XLV skyrius. Ištrauka iš „Ante-Nicene Fathers“, 8 tomas. Redagavo Aleksandras Robertsas ir Džeimsas Donaldsonas. Amerikos leidimas, 1886 m.)

Be to, nors, atrodo, šis II a. vidurio raštas, pavadintas *„Hermaso piemuo*“ (Roberts ir Donaldson vertimas), nebuvo parašytas tikrosios bažnyčios nario, jame keturiolika kartų vartojamas posakis „Dievo karalystė“.

Tikrieji krikščionys, ir netgi daugelis tų, kurie tik prisipažino esą Kristaus pasekėjai, II amžiuje žinojo kažką apie Dievo karalystę.

Net Romos katalikų ir Rytų ortodoksų šventasis Ireniejus suprato, kad po prisikėlimo krikščionys įžengs į Dievo karalystę. Atkreipkite dėmesį į tai, ką jis parašė apie 180 m. po Kr.:

> Tokia yra tikinčiųjų būklė, nes juose nuolat gyvena Šventoji Dvasia, kurią Jis suteikė krikšto metu ir kurią priėmėjas išlaiko, jei gyvena tiesoje, šventume, teisumėje ir kantriai ištveria. Nes ši siela prisikelia tų, kurie tiki, viduje, kūnas vėl priima sielą, o kartu su ja, Šventosios Dvasios galia, prisikelia ir įžengia į Dievo karalystę. (Šv. Ireniejus, Liono vyskupas. Iš armėnų kalbos išvertė Armitage Robinson. „Apostoliškojo pamokslavimo įrodymas“, 42 skyrius. Wells, Somerset, 1879 m. spalis. Kaip išleista „SOCIETY FOR PROMOTING CHRISTIAN KNOWLEDGE“. NIUJORKAS: THE MACMILLAN CO, 1920 m.)

Antiochijos Teofilas mokė:

> Aš tik paminėju Jo gerumą; jei vadinu Jį Karalyste, aš tik paminėju Jo šlovę… Nes jei Jis būtų jį nuo pat pradžių padaręs nemirtingą, Jis būtų jį padaręs Dievu. … Taigi Jis jo nepadarė nei nemirtingu, nei mirtingu, bet, kaip jau minėjome aukščiau, pajėgiu tapti ir vienu, ir kitu; taip, kad jei jis linkstų į nemirtingumo dalykus, laikydamasis Dievo įsakymų, gautų iš Jo atlygį – nemirtingumą – ir taptų Dievu. (Teofilas, „Autolikui“, 1:3, 2:27)

III a. pradžioje Romos katalikų šventasis Hipolitas rašė:

> Ir jūs gausite dangaus karalystę, jūs, kurie, gyvendami šiame gyvenime, pažinote Dangiškąjį Karalių. Ir jūs būsite Dievybės bendražygis bei Kristaus bendrapaveldėtojas, nebevergaujantis geiduliams ar aistroms ir niekada daugiau nesunaikinamas ligos. Nes jūs tapote Dievu: kokias kančias bebūtumėte patyrę būdami žmonėmis, tas Jis jums davė, nes buvote mirtingojo kūno, bet viską, ką Dievui dera suteikti, Dievas pažadėjo jums suteikti, nes jūs buvote sudievinti ir gimdyti amžinybei. (Hipolitas. „Visų erezijų paneigimas“, X knyga, 30 skyrius)

Žmonių tikslas – būti dievintiems (kaip tikriems Dievo vaikams, plg. Psalmių 82:6) ateinančioje Dievo Karalystėje.

Būsima Dievo Karalystė buvo pirminės katalikų bažnyčios mokymas (žr. taip pat mūsų nemokamą elektroninę knygą, kurią galima rasti ccog.org, pavadinimu „Pirminės katalikų bažnyčios tikėjimai: ar likusi grupė galėjo turėti tęstinę apaštališkąją sukcesiją?“).

II ir III amžių problemos

Nepaisant to, kad karalystės doktrina buvo plačiai priimta, II amžiuje iškilo įstatymą neigęs atsimetėlis lyderis vardu Markionas. Markionas mokė prieš Dievo įstatymą, sabatą ir tikrąją Dievo karalystę. Nors jį pasmerkė Polikarpas ir kiti, jis gana ilgą laiką palaikė ryšius su Romos bažnyčia ir, atrodo, turėjo didelę įtaką Romos bažnyčioje.

II ir III amžiais Aleksandrijoje (Egipte) ėmė įsitvirtinti alegoristai. Daugelis alegoristų priešinosi doktrinai apie tiesioginę Dievo karalystę. Atkreipkite dėmesį į pranešimą apie kai kuriuos iš tų alegoristų:

> Dionizijus gimė Aleksandrijoje kilmingoje ir turtingoje pagoniškoje šeimoje ir buvo išsilavinęs pagal jų filosofiją. Jis paliko pagoniškas mokyklas, kad taptų Origeno mokiniu, kurio pareigas perėmė vadovaujant Aleksandrijos katechetinei mokyklai…
>
> Klemensas, Origenas ir gnostikų mokykla iškraipė šventųjų pranašysčių doktrinas savo fantazijomis ir alegorinėmis interpretacijomis… jie patys užsitarnavo „alegoristų“ vardą.

> Neposas viešai kovojo su alegoristais ir tvirtino, kad žemėje bus Kristaus karalystė…
>
> Dionizijus ginčijosi su Neposo pasekėjais ir, jo žodžiais tariant… „tokia padėtis, kokia dabar egzistuoja Dievo karalystėje“. Tai pirmasis paminėjimas apie Dievo karalystę, egzistuojančią dabartinėje bažnyčių padėtyje…
>
> Neposas sudraudė juos už klaidą, parodydamas, kad dangaus karalystė nėra alegorinė, bet yra tikrasis mūsų Viešpaties karalystės atėjimas prisikėlime į amžinąjį gyvenimą...
>
> Taigi idėja apie karalystę, ateinančią dabartinėmis aplinkybėmis, buvo sugalvota ir iškelta gnostikų alegoristų mokykloje Egipte, 200–250 m. po Kr., visą šimtmetį prieš tai, kai imperijos vyskupai ėmė būti laikomi sosto užėmėjais…
>
> Klemensas suvokė Dievo karalystės idėją kaip tikrojo dvasinio Dievo pažinimo būseną. Origenas ją pateikė kaip dvasinę prasmę, paslėptą paprastame Šventojo Rašto tekste. (Ward, Henry Dana. „Karalystės evangelija: Karalystė ne iš šio pasaulio; ne šiame pasaulyje; bet ateinanti Dangiškojoje šalyje, apie prisikėlimą iš mirusiųjų ir visų dalykų atkūrimą“. Išleido „Claxton, Remsen & Haffelfinger“, 1870 m., p. 124–125)

Taigi, nors vyskupas Neposas mokė Dievo Karalystės evangelijos, alegoristai bandė sukurti klaidingą, mažiau pažodinį jos supratimą. Maždaug tuo pačiu metu su alegoristų klaidomis bandė kovoti ir Hierapolio vyskupas Apolinarius. Tie, kurie iš tiesų priklausė Dievo Bažnyčiai, per visą istoriją gynė pažodinės Dievo Karalystės tiesą.

Herbertas W. Armstrongas mokė Dievo Karalystės evangelijos ir dar daugiau

XXamžiuje velionis Herbertas W. Armstrongas, pirmasis šiuolaikinės Dievo Bažnyčios Filadelfijos eros (Apreiškimo 3:7–13) vadovas, rašė:

> Kadangi jie *atmetė* Kristaus evangeliją…, pasaulis turėjo rasti kažką kito, kas ją pakeistų. Jie turėjo sukurti *klastotę!* Taigi, mes

girdėjome, kaip apie Dievo karalystę kalbama kaip apie paprastą gražią banalybę – gražų jausmą žmonių širdyse – taip ją sumažinant iki eterinio, nerealaus NIEKO! Kiti klaidingai teigė, kad „BAŽNYČIA“ yra ta karalystė… Pranašas Danielius, gyvenęs 600 metų prieš Kristų, žinojo, kad Dievo karalystė yra tikra karalystė – vyriausybė, valdanti tikrus ŽMONES žemėje…

Čia… yra Dievo paaiškinimas, kas YRA DIEVO KARALYSTĖ: „Ir tų karalių dienomis…“ – čia kalbama apie dešimt pirštų, iš dalies pagamintų iš geležies, o iš dalies – iš trapaus molio. Tai, susiejant pranašystę su Danieliaus 7 skyriumi bei Apreiškimo 13 ir 17 skyrių, reiškia naująsias EUROPOS JUNGTINES VALSTIJAS, kurios dabar formuojasi… tiesiai jūsų akyse! Apreiškimo 17:12 aiškiai nurodo, kad tai bus DEŠIMTIES KARALIŲ ARBA KARALYSTĖS sąjunga, kuri (Apr. 17:8) atgaivins senąją ROMOS IMPERIJĄ…

Kai Kristus ateis, Jis ateis kaip karalių KARALIUS, valdys visą žemę (Apr. 19:11–16); o JO *KARALYSTĖ* – *DIEVO KARALYSTĖ* – kaip sakė Danielius, turi SUGRIAUTI visas šias pasaulietines karalystes. Apreiškimo 11:15 tai išreiškia šiais žodžiais: „Šio pasaulio karalystės *tapo* MŪSŲ VIEŠPATIES IR JO KRISTUSO KARALYSTĖMIS: ir Jis viešpataus per amžius amžius“! Tai yra DIEVO KARALYSTĖ. Tai yra dabartinių vyriausybių PABAIGA – taip, net ir Jungtinių Valstijų bei Britanijos tautų. Jos tada taps Viešpaties JĖZAUS KRISTUS karalystėmis – VYRIAUSYBĖMIS – tada Jis bus karalių KARALIUS visoje žemėje. Tai visiškai AIŠKIAI parodo, kad DIEVO KARALYSTĖ yra tikra VYRIAUSYBĖ. Kaip ir Chaldėjų imperija buvo KARALYSTĖ – kaip ir Romos imperija buvo KARALYSTĖ – taip ir DIEVO KARALYSTĖ yra vyriausybė. Ji perims pasaulio TAUTŲ VADOVAVIMĄ. Jėzus Kristus GIMĖ, kad taptų KARALIUMI – VALDOVU! …

Tas pats Jėzus Kristus, kuris prieš daugiau nei 1 900 metų vaikščiojo po Šventosios Žemės kalvas ir slėnius bei Jeruzalės gatves, sugrįš. Jis sakė, kad sugrįš. Po to, kai buvo nukryžiuotas, Dievas po trijų dienų ir trijų naktų prikėlė jį iš mirusiųjų (Mt 12, 40; Apg 2, 32; 1 Kor 15, 3–4). Jis pakilo į Dievo Sostą – Visatos Vyriausybės būstinę (Apg 1, 9–11; Žyd 1, 3; 8, 1; 10, 12; Apr 3, 21).

Jis yra tos parabolės „didikas“, kuris nuvyko prie Dievo Sosto – į „tolimą šalį“ – kad būtų karūnuotas visų tautų Karalių karaliumi, o paskui sugrįžtų į žemę (Lk 19, 12–27).

Be to, Jis yra danguje iki „visų dalykų atstatymo laikų“ (Apd 3:19–21). *Atstatymas* reiškia sugrąžinimą į ankstesnę būseną arba „ “ būklę. Šiuo atveju – Dievo valdžios atkūrimą žemėje, o kartu – pasaulinės taikos ir utopinės padėties atkūrimą.

Dabartiniai pasaulio neramumai, eskaluojantys karai ir nesutarimai pasieks kulminaciją – pasaulinę nelaimę, kuri bus tokia didžiulė, kad, jei Dievas neįsikiš, nė vienas žmogus neišgyventų (Mt 24:22). Pačioje kulminacijoje, kai bet koks delsimas lemtų visos gyvybės išnaikinimą nuo šios planetos, sugrįš Jėzus Kristus. Šįkart jis ateis kaip dieviškasis Dievas. Jis ateis su visa visatą valdančio Kūrėjo galia ir šlove. (Mt 24, 30; 25, 31.) Jis ateis kaip „Karalių Karalius ir Viešpačių Viešpats“ (Apr 19, 16), kad įkurtų pasaulinę viršvyriausybę ir valdytų visas tautas „geležine lazda“ (Apr 19, 15; 12, 5) …

Kristus – nepageidaujamas?

Bet ar žmonija šauks iš džiaugsmo ir pasitiks Jį beprotiškoje ekstazėje ir entuziazme – ar net tradicinio krikščionybės bažnyčios?

Ne! Jos tikės, nes šėtono netikri tarnai (2 Kor 11:13–15) jas apgavo, įtikindami, kad Jis yra Antikristas. Bažnyčios ir tautos supyks dėl Jo atėjimo (Apr 11:15 ir 11:18), o karinės pajėgos iš tikrųjų bandys su Juo kovoti, siekdamos Jį sunaikinti (Apr 17:14)!

Tautos įsitrauks į artėjančio Trečiojo pasaulinio karo kulminacinę kovą, kurios fronto linija bus Jeruzalėje (Zach. 14:1–2), ir tada sugrįš Kristus. Naudodamas antgamtinę galią, jis „kovos su tomis tautomis“, kurios kovoja prieš jį (3 eilutė). Jis jas visiškai nugalės (Apr. 17:14)! „Tą dieną Jo kojos stovės ant Alyvų kalno“, esančio visai netoli į rytus nuo Jeruzalės (Zach. 14:4). (Armstrong HW. „Amžių paslaptis“, 1984)

Biblija skelbia, kad Jėzus sugrįš ir nugalės, tačiau daugelis kovos prieš Jį Jo sugrįžimo metu (Apreiškimo 19:19). Daugelis tvirtins (remdamiesi klaidingu Biblijos pranašysčių supratimu, bet iš dalies ir dėl netikrų pranašų bei mistikų), kad sugrįžęs Jėzus yra paskutinis Antikristas!

Toliau pateikiamas Herbert Armstrongo tekstas:

> Tikroji religija – Dievo tiesa, sustiprinta Šventosios Dvasios perteikta Dievo meile... NEAPRAŠOMA DŽIAUGSMAS pažinti Dievą ir Jėzų Kristų – pažinti TIESĄ – ir Dievo dieviškosios MEILĖS šilumą! ...
>
> Dievo tikrosios Bažnyčios mokymai yra tiesiog mokymai „gyventi pagal kiekvieną Šventosios Biblijos žodį"...
>
> Žmonės turės atsisakyti „imti" kelio ir pasukti „duoti" keliu – Dievo meilės keliu.
>
> NAUJA CIVILIZACIJA dabar apims žemę! (ten pat)

NAUJOJI CIVILIZACIJA yra Dievo Karalystė. Skelbimas, kad ta naujoji civilizacija ateis ir bus pagrįsta meile, yra pagrindinė dalis to, apie ką iš tikrųjų kalba tikroji karalystės evangelija, kurią mokė Jėzus ir Jo pasekėjai. Būtent tai mes, *„Tęsianti* Dievo Bažnyčia", ir skelbiame.

Herbertas Armstrongas suprato, kad Jėzus mokė, jog žmonių visuomenė, net ir tada, kai mano, kad nori paklusti, atmetė „davimo" gyvenimo kelią, meilės kelią. Atrodo, kad beveik niekas tinkamai nesupranta to, ką Jėzus mokė.

Išgelbėjimas per Jėzų yra Evangelijos dalis

Dabar kai kurie, perskaitę iki čia, tikriausiai klausia savęs, kokį vaidmenį išgelbėjime atlieka Jėzaus mirtis. Taip, Jo mirtis yra Evangelijos dalis, apie kurią rašė tiek Naujasis Testamentas, tiek Herbertas W. Armstrongas.

Naujajame Testamente parodoma, kad Evangelija apima išgelbėjimą per Jėzų:

[16] Nes aš nesigėdiju Kristaus Evangelijos, nes ji yra Dievo galybė išgelbėjimui kiekvienam, kas tiki: pirmiausia žydui, o taip pat graikui (Romiečiams 1:16).

[4] Todėl išsisklaidę žmonės ėjo visur ir skelbė Žodį. [5] Tada Pilypas nuėjo į Samarijos miestą ir jiems skelbė Kristų. … [12] Bet kai jie patikėjo Pilypu, kuris skelbė apie Dievo karalystę ir Jėzaus Kristaus vardą , tiek vyrai, tiek moterys buvo pakrikštyti. … [25] Taigi, kai jie liudijo ir skelbė Viešpaties žodį, sugrįžo į Jeruzalę, skelbdami Evangeliją daugelyje samariečių kaimų. [26] Tuomet Viešpaties angelas prabilo Pilypui … [40] Pilypas buvo Azotoje. Keliaudamas pro šalį, jis skelbė visose miestuose, kol atvyko į Cezarėją. (Apaštalų darbai 8:4, 5, 12, 25, 26, 40)

[18] jis jiems skelbė apie Jėzų ir prisikėlimą. (Apaštalų darbai 17:18)

[30] Tada Paulius dvejus metus gyveno savo nuomojamame name ir priimdavo visus, kurie pas jį ateidavo, [31] **skelbdamas Dievo karalystę ir mokydamas apie Viešpatį Jėzų Kristų** su visišku pasitikėjimu, niekam jam nedraudžiant. (Apaštalų darbai 28:30–31)

Atkreipkite dėmesį, kad pamoksluose buvo kalbama apie Jėzų IR apie karalystę. Deja, graikų-romėnų bažnyčių mokymuose dažnai trūksta teisingo Dievo karalystės evangelijos supratimo.

Tiesą sakant, kad padėtų mums tapti tos karalystės dalimi, Dievas taip mylėjo žmones, kad atsiuntė Jėzų mirti už mus (Jono 3:16–17) ir taip pat mus išgelbėja savo malone (Efeziečiams 2:8). Ir tai yra dalis gerosios naujienos (Apaštalų darbai 20:24).

Karalystės Evangelija yra tai, ko reikia pasauliui, bet...

Darbas vardan taikos (Mato 5:9) ir gerų darbų darymas yra vertingi tikslai (plg. Galatams 6:10). Vis dėlto daugelis pasaulio lyderių, įskaitant religinius, tiki, kad taiką ir gerovę atneš tarptautinis žmonių bendradarbiavimas, o ne Dievo Karalystė. Ir nors jie pasieks tam tikrų laikinių laimėjimų, ne tik kad jiems nepavyks, bet kai kurios jų žmogiškosios pastangos galiausiai atves Žemę į tokį tašką, kad gyvenimas taptų neįmanomas, jeigu Jėzus nesugrįžtų

įkurti Savo Karalystės (Mato 24:21–22). Žmonių bandymas išgelbėti Žemę be Dievo yra tuščias ir klaidingas evangelijos skelbimas (Psalmių 127:1).

Daugelis pasaulyje bando sukurti pusiau religinį babilonišką tarptautinį planą, siekdami įtvirtinti naują pasaulio tvarką XXIamžiuje. Tai yra tai, ką „Dievo *Tęsianti* Bažnyčia“ smerkia nuo pat savo įkūrimo ir ketina smerkti toliau. Nuo tada, kai Šėtonas prieš beveik 6000 metų suvedžiojo Ievą, kad ji patikėtų jo evangelijos versija (Pradžios 3), daugelis žmonių tikėjo, kad jie geriau už Dievą žino, kas padarys juos ir pasaulį geresnius.

Remiantis Biblija, tam reikės Europos karinio vadovo (vadinamo Šiaurės karaliumi, taip pat vadinamo „Žvėrimi“ iš Apreiškimo 13:1–10) ir religinio vadovo (vadinamo netikru pranašu, taip pat vadinamo paskutiniuoju Antikristu ir dviragiu „Žvėrimi“ iš Apreiškimo 13:11–17) iš septynių kalvų miesto (Apreiškimo 17:9, 18), kad įvestų „babilonišką“ (Apreiškimo 17 ir 18) pasaulio tvarką. Nors žmonijai reikalingas Kristaus sugrįžimas ir Jo karalystės įkūrimas, daugelis pasaulio žmonių21-ajameamžiuje nekreips dėmesio į šią žinią – jie toliau tikės įvairiomis Šėtono klaidingos evangelijos versijomis. Tačiau pasaulis gaus liudijimą.

Prisiminkime, kad Jėzus mokė:

> 14 Ir ši karalystės evangelija bus skelbiama visame pasaulyje kaip liudijimas visoms tautoms, ir tada ateis pabaiga. (Mato 24:14)

Atkreipkite dėmesį, kad karalystės evangelija pasieks pasaulį kaip liudijimas, ir tada ateis pabaiga. Ta „pabaiga“ yra „didžiojo suspaudimo“ pradžia.

Tam yra keletas priežasčių.

Viena iš jų yra ta, kad Dievas nori, jog pasaulis išgirstų tikrąją evangeliją prieš prasidedant Didžiajam suspaudimui (kurio pradžia nurodyta Mato 24:21). Taigi evangelijos žinia yra liudijimas ir įspėjimas (plg. Ezechielio 3; Amoso 3:7). Ji paskatins daugiau pagonių atsivertimų (Romiečiams 11:25) ir ne pagonių atsivertimų (Romiečiams 9:27) prieš Jėzaus sugrįžimą.

Kita priežastis yra ta, kad žinios esmė prieštaraus kylančios Šiaurės Karaliaus, Žvėries jėgos, bei Netikrojo Pranašo, galutinio Antikristo,

pažiūroms. Šie du iš esmės žadės taiką pasitelkiant žmogiškąsias pastangas ir religinius kompromisus, tačiau tai nuves prie pabaigos (Mato 24:14–22) ir sunaikinimo (plg. 1 Tesalonikiečiams 5:3).

Nors Biblija moko kovoti už pirminį tikrąjį tikėjimą (Judo 3), kad Dievo žodis yra tiesa (Jono 17:17) ir kad tikri krikščionys turi atsiskirti nuo tų, kurie eina į kompromisus su pagonybe (2 Korintiečiams 6:14–17), daugelis tvirtins, kad jų „evangelija“ (geroji naujiena) apima kompromisus, kad galėtų egzistuoti taika ir vienybė. Deja, tikrąją Dievo Karalystės evangeliją daugelis tų, kurie propaguoja Žvėries ir Netikrojo Pranašo (galutinio Antikristo) ekumenines ir tarpreligines darbotvarkes, laikys klaidinga evangelija.

Dėl su jais susijusių ženklų ir melagingų stebuklų (2 Tesalonikiečiams 2:9) dauguma pasaulio žmonių nuspręs tikėti melu (2 Tesalonikiečiams 2:9–12), o ne evangelijos žinia. Dėl netinkamų Romos katalikų, Rytų ortodoksų, liuteronų ir kitų pasmerkimų tūkstantmetinei Dievo Karalystei, daugelis klaidingai tvirtins, kad tūkstantmetinės Dievo Karalystės evangelijos žinia yra klaidinga evangelija, susijusi su Žvėrimi ir Antikristu.

Prieš prasidedant Didžiajam suspaudimui, ištikimi Filadelfijos krikščionys (Apreiškimo 3:7–13) skelbs pasauliui (Mato 24:14) tūkstantmetę Dievo Karalystės evangeliją ir pasakos pasauliui, ką ketina daryti tam tikri pasaulietiniai lyderiai (įskaitant Žvėrį ir Netikrąjį Pranašą).

Jie padės skelbti pasauliui žinią, kad Žvėris, Šiaurės karalystės valdovas, kartu su Netikruoju pranašu, paskutiniuoju Antikristu, galiausiai sunaikins (kartu su kai kuriais savo sąjungininkais) JAV ir anglosaksų tautas – Jungtinę Karalystę, Kanadą, Australiją ir Naująją Zelandiją (Danieliaus 11:24, 39) ir kad netrukus po to jie sunaikins arabų/islamišką konfederaciją (Danieliaus 11:40–43), veiks kaip demonų įrankiai (Apreiškimo 16:13–14) ir galiausiai kovos su Jėzumi Kristumi, kai Jis sugrįš (Apreiškimo 16:14; 19:19–20). Ištikimieji Filadelfijos nariai (Apreiškimo 3:7–13) skelbs, kad netrukus ateis tūkstantmetė Dievo karalystė.

Tai, tikėtina, sulauks didelio žiniasklaidos dėmesio ir prisidės prie Mato 24:14 išsipildymo. Mes, *„Tęsiamosios* Dievo Bažnyčios“ nariai, rengiame literatūrą (įvairiomis kalbomis), papildome interneto svetaines ir imamės kitų veiksmų, kad pasirengtume „trumpam darbui“ (plg. Romiečiams 9:28),

kuris padės Dievui nuspręsti, kad Mato 24:14 nuostatai buvo pakankamai įvykdyti kaip liudijimas apie artėjančią pabaigą.

„Klaidingą evangeliją“ skelbiantys pasaulio lyderiai (tikriausiai kokio nors „naujo“ tipo Europos aukščiausiasis lyderis kartu su kompromisus priėmusiu popiežiumi, kuris *skelbs* tam tikrą katalikybės formą) nepatiks toks skelbimas – jie nenorės, kad pasaulis sužinotų, ką jie iš tikrųjų darys (ir patys iš pradžių gali net tuo netikėti, plg. Izaijo 10:5–7). Jie ir (arba) jų rėmėjai greičiausiai taip pat klaidingai mokys, kad ištikimieji Filadelfijos krikščionys laikysis ekstremistinės doktrinos (milenarizmo) apie ateinantį antikristą. Bet kokie pasmerkimai, kuriuos jie ir (arba) jų pasekėjai skirs Filadelfijos ištikimiesiems ir *„Tęstinei* Dievo Bažnyčiai“, sukels persekiojimus (Danieliaus 11:29–35; Apreiškimo 12:13–15). Tai taip pat nuves prie pabaigos – Didžiojo suspaudimo pradžios (Mato 24:21; Danieliaus 11:39; plg. Mato 24:14–15; Danieliaus 11:31), taip pat 3,5 metų apsaugos laikotarpio ištikimiems Filadelfijos krikščionims (Apreiškimo 3:10; 12:14–16).

Žvėris ir Netikrasis Pranašas bandys pasinaudoti jėga, ekonominiu šantažu, ženklais, melagingais stebuklais, žmogžudystėmis ir kitokiu spaudimu (Apreiškimo 13:10–17; 16:14; Danieliaus 7:25; 2 Tesalonikiečiams 2:9–10), kad įgytų valdžią. Krikščionys klaus:

> [10] „Kiek dar, šventasis ir tikrasis Viešpatie, kol Tu teisi ir atkeršysi už mūsų kraują tiems, kurie gyvena žemėje?“ (Apreiškimo 6:10)

Per amžius Dievo tauta stebėjosi ir klausė: „Kiek laiko praeis, kol Jėzus sugrįš?“

Nors mes nežinome nei dienos, nei valandos, remdamiesi daugeliu Šventojo Rašto vietų (pvz., Mato 24:4–34; Psalmių 90:4; Ozėjo 6:2; Luko 21:7–36; Hebrajams 1:1–2; 4:4, 11; 2 Petro 3:3–8; 1 Tesalonikiečiams 5:4), kurių kai kurios dalys, kaip matome, jau išsipildo.

Jei Jėzus nesikiš, žmonija sunaikins visą gyvybę:

> [21] Nes tada bus didelis suspaudimas, kokio nebuvo nuo pasaulio pradžios iki šiol, ir nebus niekada. [22] Ir jeigu tos dienos nebūtų

sutrumpintos, niekas neišliktų; bet išrinktųjų labui tos dienos bus sutrumpintos. (Mato 24:21–22)

[29] Iškart po tų dienų suspaudimo saulė aptems, o mėnulis nebeduos savo šviesos; žvaigždės kris iš dangaus, ir dangaus jėgos bus sukrėtos. [30] Tada danguje pasirodys Žmogaus Sūnaus ženklas, ir tada visos žemės gentys raudos, ir jos pamatys Žmogaus Sūnų, ateinantį ant dangaus debesų su galybe ir didžia šlove. [31] Ir Jis pasiųs savo angelus su galingu trimito garsu, ir jie surinks Jo išrinktuosius iš visų keturių vėjų pusių, nuo vieno dangaus galo iki kito. (Mato 24:29–31)

Dievo Karalystė yra tai, ko reikia pasauliui.

Karalystės ambasadoriai

Koks yra jūsų vaidmuo Karalystėje?

Jei esi tikras krikščionis, šiuo metu turi būti Jėzaus ir Dievo Karalystės ambasadorius. Atkreipk dėmesį į tai, ką rašė apaštalas Paulius:

[20] Taigi mes esame Kristaus ambasadoriai, tarsi Dievas per mus maldautų: mes prašome jūsų Kristaus vardu, susitaikykite su Dievu. (2 Korintiečiams 5:20)

[14] Todėl stovėkite, apsijuosę juosmenį tiesa, apsivilkę teisumo šarvais, [15] ir apsiavę kojas taikos evangelijos pasirengimu; [16] o svarbiausia – paimkite tikėjimo skydą, kuriuo galėsite užgesinti visas piktųjų ugnines strėles. [17] Ir paimkite išgelbėjimo šalmą bei Dvasios kardą, kuris yra Dievo žodis; [18] visada melskitės visomis maldomis ir prašymais Dvasioje, budėdami šiam tikslui su visokiu atkaklumu ir maldavimais už visus šventuosius— [19] ir už mane, kad man būtų duota žodžio galia, jog drąsiai atverčiau burną, kad paskelbčiau Evangelijos paslaptį, [20] kurios ambasadoriumi esu grandinėse; kad joje galėčiau kalbėti drąsiai, kaip pridera kalbėti. (Efeziečiams 6:14–20)

Kas yra ambasadorius? *„Merriam-Webster“* pateikia tokį apibrėžimą:

> 1**:** oficialus pasiuntinys; *ypač***:** aukščiausio rango diplomatinis atstovas, akredituotas užsienio vyriausybei ar suverenui kaip savo vyriausybės ar suvereno nuolatinis atstovas arba paskirtas specialiai ir dažnai laikinai diplomatinei užduočiai
>
> 2 *a***:** įgaliotas atstovas arba pasiuntinys

Jei esate tikras krikščionis, esate oficialus pasiuntinys Kristaus vardu! Atkreipkite dėmesį į tai, ką rašė apaštalas Petras:

> [9] Bet jūs esate išrinkta karta, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, Jo ypatinga tauta, kad skelbtumėte Jo, kuris jus pašaukė iš tamsos į Savo nuostabią šviesą, šlovę; [10] kurie anksčiau nebuvote tauta, bet dabar esate Dievo tauta, kurie anksčiau negavote gailestingumo, bet dabar jį gavote. (1 Petro 2:9–10)

Kaip krikščionys, turime būti šventosios tautos dalis.

Kokia tauta dabar yra šventa?

Na, tikrai nė viena iš šio pasaulio karalysčių – tačiau galiausiai jos taps Kristaus Karalystės dalimi (Apreiškimo 11:15). Šventa yra Dievo tauta, Jo Karalystė.

Kaip ambasadoriai, paprastai mes nesikišame į tiesioginę šio pasaulio tautų politiką. Tačiau dabar turime gyventi pagal Dievo gyvenimo būdą (žr. taip pat nemokamą elektroninę knygą, kurią galima rasti adresu www.ccog.org, pavadinimu: *„Krikščionys: Dievo Karalystės ambasadoriai, bibliniai nurodymai, kaip gyventi kaip* krikščionis“). Gyvendami pagal Dievo gyvenimo būdą dabar, mes geriau suvokiame, kodėl Dievo keliai yra geriausi, kad Jo karalystėje galėtume būti karaliais ir kunigais bei kartu su Kristumi viešpatauti žemėje:

> [5] Tam, kuris mus mylėjo ir savo krauju nuplovė mūsų nuodėmes, [6] ir padarė mus karaliais bei kunigais savo Dievui ir Tėvui, Jam tebūnie šlovė ir viešpatavimas per amžius amžius. Amen. (Apreiškimo 1:5–6)

[10] Ir padarė mus karaliais ir kunigais mūsų Dievui; ir mes viešpatausime žemėje. (Apreiškimo 5:10)

Vienas iš ateities aspektų, susijusių su tapimu karaliais ir kunigais, bus mokyti tuometinius mirtinguosius eiti Dievo keliais:

[19] Nes tauta gyvens Sione, Jeruzalėje; tu daugiau nebeverk. Jis bus tau labai gailestingas, išgirdęs tavo šauksmą; kai Jis jį išgirs, Jis tau atsakys. [20] Ir nors Viešpats duos tau vargų duoną ir kančios vandenį, tačiau tavo mokytojai nebebus nustumti į kampą, bet tavo akys pamatys tavo mokytojus. [21] Jūsų ausys išgirs už jūsų nugaros skambantį žodį: „Štai kelias, eikite juo“, kai tik pasuksite į dešinę ar kai tik pasuksite į kairę. (Izaijo 30:19–21)

Nors tai yra pranašystė apie tūkstantmetinę karalystę, šiame amžiuje krikščionys turi būti pasirengę mokyti:

[12] … šiuo metu jūs jau turėtumėte būti mokytojai, (Hebrajams 5:12)

[15] Bet šventinkite Viešpatį Dievą savo širdyse ir visada būkite pasirengę atsakyti kiekvienam, kuris prašo jūsų paaiškinti viltį, kuri yra jumyse, su nuolankumu ir baime: (1 Petro 3:15, KJV)

Biblija rodo, kad daugelis ištikimesnių krikščionių, prieš pat Didžiojo suspaudimo pradžią, mokys daugelį:

[33] O tie iš žmonių, kurie supranta, mokys daugelį (Danieliaus 11:33;)

Taigi, mokytis ir augti malonėje bei pažinime (2 Petro 3:18) – tai, ką turėtume daryti dabar. Jėzus sakė: „Jūs būsite mano liudytojai Jeruzalėje, visoje Judėjoje ir Samarijoje, ir iki pat žemės pakraščių“ (Apaštalų darbai 1:8). Jūsų vaidmuo Dievo Karalystėje iš dalies yra gebėjimas mokyti.

O ištikimesniems, Filadelfijos krikščionims (Apreiškimo 3:7–13), tai taip pat apims svarbaus evangelijos liudijimo rėmimą prieš prasidedant tūkstantmetinei Dievo karalystei (plg. Mato 24:14).

Įkūrus Dievo Karalystę, Dievo tauta bus panaudota padėti atkurti sugadintą planetą:

> [12] Tie iš jūsų atstatys senas griuvėsius;
> Jūs pakelsite daugelio kartų pamatus; ir jūs būsite vadinami „Skilimo užtaisytoju“, „Gatvių, kuriose galima gyventi, atstatytoju“. (Izaijo 58:12)

Taigi Dievo tauta, kuri šiame amžiuje gyveno pagal Dievo valią, palengvins žmonėms gyvenimą miestuose (ir kitur) per šį atstatymo laikotarpį tūkstantmetėje karalystėje.

Pasaulis tikrai taps geresne vieta. Turėtume būti Kristaus ambasadoriais dabar, kad galėtume tarnauti ir Jo Karalystėje.

Tikroji Evangelijos žinia keičia

Jėzus sakė: „Jei pasiliekate mano žodyje, jūs tikrai esate mano mokiniai. 32 Ir pažinsite tiesą, o tiesa jus išlaisvins“ (Jono 8:31–32). Žinojimas tiesos apie Dievo Karalystės evangeliją išlaisvina mus iš šio pasaulio klaidingų vilčių spąstų. Mes galime drąsiai remti planą, kuris veikia – Dievo planą! Šėtonas apgavo visą pasaulį (Apreiškimo 12:9), o Dievo Karalystė yra tikrasis sprendimas. Turime ginti tiesą ir už ją pasisakyti (plg. Jono 18:37).

Evangelijos žinia apima daugiau nei asmeninį išgelbėjimą. Geroji naujiena apie Dievo Karalystę turėtų pakeisti žmogų šiame amžiuje:

> [2] Ir nesiderinkite prie šio pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami savo protą, kad galėtumėte išbandyti, kas yra ta gera, priimtina ir tobula Dievo valia. (Romiečiams 12:2)

Tikri krikščionys yra keičiami, kad tarnautų Dievui ir kitiems:

> [22] Tarnai, visais atžvilgiais pakluskite savo kūniškiems šeimininkams, ne tik dėl akių, kaip tie, kurie nori įtikti žmonėms, bet iš širdies nuoširdumo, bijodami Dievo. [23] Ir ką bedarytumėte, darykite iš visos širdies, tarsi Viešpačiui, o ne žmonėms, [24] žinodami, kad iš Viešpaties gausite paveldėjimo atlygį; nes jūs tarnaujate Viešpačiui Kristui. (Kolosiečiams 3:22–24)

> [28] Todėl, kadangi mes gauname karalystę, kurios niekas negali sukrėsti, turėkime malonę, kuria galėtume tarnauti Dievui priimtinai, su pagarba ir dieviškuoju baimės jausmu. (Hebrajams 12:28)

Tikri krikščionys gyvena kitaip nei pasaulis. Mes laikomės Dievo, o ne pasaulio standartų, kas yra teisinga, o kas neteisinga. Teisieji gyvena tikėjimu (Hebrajams 10:38), nes šiais laikais reikia tikėjimo, kad gyventum Dievo keliu. Krikščionys buvo laikomi tokie skirtingi nuo pasaulio, kuriame gyveno, kad jų gyvenimo būdas Naujajame Testamente buvo vadinamas „Keliu“ (Apaštalų darbai 9:2; 19:9; 24:14, 22). Pasaulis gyvena savanaudiškai, apgautas ir pavergtas Šėtono, vadinamajame „Kaino kelyje“ (Judo 11).

Dievo Karalystės Evangelija yra teisumo, džiaugsmo ir taikos žinia (Romiečiams 14:17). Tinkamai suprastas pranašiškas žodis teikia paguodą (plg. 1 Korintiečiams 14:3; 1 Tesalonikiečiams 4:18), ypač kai matome, kaip pasaulis griūva (plg. Luko 21:8–36). Tikrasis krikščioniškas gyvenimo būdas veda į dvasinį gausumą ir fizines palaimas (Morkaus 10:29–30). Tai yra viena iš priežasčių, kodėl tie, kurie taip gyvena, supranta, kad pasauliui reikia Dievo Karalystės. Krikščionys yra Dievo Karalystės ambasadoriai.

Krikščionys viltį dedame į dvasinį, o ne į fizinį pasaulį, nors ir gyvename fiziniame pasaulyje (Romiečiams 8:5–8). Turime „Evangelijos viltį“ (Kolosiečiams 1:23). Tai yra kažkas, ką suprato ankstyvieji krikščionys, o ko daugelis šiandien Jėzų išpažįstančių žmonių iš tikrųjų nesupranta.

6. Graikų-romėnų bažnyčios moko, kad Karalystė yra svarbi, bet...

Graikų-romėnų bažnyčios tiki, kad moko apie Dievo Karalystės aspektus, tačiau joms sunku iš tikrųjų suprasti, kas ji iš tikrųjų yra. Pavyzdžiui, *„Katalikų enciklopedija“* apie šią karalystę moko taip:

> Kristaus… Kiekviename Jo mokymo etape šios karalystės atėjimas, jos įvairūs aspektai, tiksli prasmė, būdas, kuriuo ji turi būti pasiekta, sudaro Jo pamokslų pagrindą, tiek, kad Jo pamokslas vadinamas „karalystės evangelija“...jie pradėjo vadinti Bažnyčią „Dievo karalyste“; plg. Kol 1, 13; 1 Tes 2, 12; Apr 1, 6, 9; 5, 10 ir kt. ... tai reiškia Bažnyčią kaip tą dieviškąją instituciją… (Pope H. Dievo karalystė. Katalikų enciklopedija, VIII tomas. 1910 m.)

Nors aukščiau buvo nurodyta „Kol 1, 13; 1 Tes 2, 12; Apr 1, 6, 9; 5, 10“, jei juos pažiūrėsite, pastebėsite, kad nė vienoje iš tų eilučių nėra nieko pasakyta apie tai, kad ***Bažnyčia*** būtų Dievo karalystė. Jos moko, kad tikintieji bus Dievo karalystės dalis arba kad tai yra Jėzaus karalystė. Biblija įspėja, kad daugelis pakeis evangeliją arba atsivers prie kitos, netikros (Galatams 1:3–9). Deja, įvairūs žmonės taip ir padarė.

Jėzus mokė: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas neateina pas Tėvą, išskyrus per mane“ (Jono 14:6). Petras mokė: „Ir nėra išgelbėjimo jokiu kitu, nes nėra kito vardo po dangumi, duoto žmonėms, kuriuo turėtume būti išgelbėti“ (Apaštalų darbai 4:12). Petras sakė žydams, kad visi turi turėti tikėjimą, atgailauti ir priimti Jėzų, kad būtų išgelbėti (Apaštalų darbai 2:38).

Priešingai tam, velionis popiežius Pranciškus mokė, kad ateistai, neturėdami Jėzaus, gali būti išgelbėti gerais darbais! Jis taip pat moko, kad žydai gali būti išgelbėti nepriimdami Jėzaus! Be to, jis ir kai kurie graikų-romėnai, atrodo, mano, kad nebiblinė „Marijos“ versija yra raktas į evangeliją, taip pat raktas į ekumeninę ir tarpreliginę vienybę. Deja, jie ir kiti nesupranta nei Jėzaus svarbos, nei tikrosios Dievo Karalystės Evangelijos. Daugelis skleidžia klaidingas evangelijas.

Daugelis nori eiti vadovaudamiesi tuo, ką mato, ir tikėti pasauliu. Naujasis Testamentas moko, kad krikščionys turi žvelgti į viršų:

> [2] Mąstykite apie tai, kas aukštybėse, o ne apie tai, kas žemėje. (Kolosiečiams 3:2)
>
> [7] Nes mes gyvename tikėjimu, o ne regėjimu. (2 Korintiečiams 5:7)

Tačiau popiežius Pijus XI iš esmės mokė vadovautis savo bažnyčios vizija:

> ... Katalikų Bažnyčia ... yra Kristaus karalystė žemėje. (Pijaus enciklika *„Quas Primas“*).

Svetainė *„CatholicBible101“* teigia: „Dievo Karalystė buvo įkurta žemėje Jėzaus Kristaus 33 m. po Kr., Jo Bažnyčios, vadovaujamos Petro, pavidalu... Katalikų Bažnyčia.“ Tačiau tūkstantmetė Dievo karalystė čia nėra, taip pat tai nėra Romos Bažnyčia. Kai ji ateis, ji bus žemėje. Nors tikroji Dievo Bažnyčia turi „karalystės raktus“ (Mato 16:19), tie, kurie tvirtina, kad bažnyčia yra Dievo karalystė, „atėmė pažinimo raktą“ (Luko 11:52).

Romos Bažnyčia taip ryžtingai moko prieš netrukus ateinančią žemišką tūkstantmetę Dievo Karalystę, kad tai iš esmės yra vienintelė „Antikristo doktrina“, įtraukta į oficialų *Katalikų Bažnyčios katekizmą*:

> **676** Antikristo apgaulė jau dabar pradeda ryškėti pasaulyje kiekvieną kartą, kai teigiama, jog istorijos eigoje galima įgyvendinti tą mesianistinę viltį, kuri gali būti įgyvendinta tik už istorijos ribų per eschatologinį teismą. Bažnyčia atmetė netgi modifikuotas šios ateities karalystės iškraipymo formas, vadinamas tūkstantmečiu … (Katalikų Bažnyčios katekizmas. Imprimatur Potest + kardinolas Joseph Ratzinger. Doubleday, Niujorkas, 1995, p. 194)

Deja, tiems, kurie pritaria šiai pozicijai, galiausiai kils didelių problemų skelbiant Dievo Karalystės Evangeliją. Kai kurie imsis baisių veiksmų prieš tuos, kurie ją skelbia (Danieliaus 7:25; 11:30–36). Bet, galbūt manote, argi ne visi, kurie išpažįsta Jėzų kaip Viešpatį, pateks į karalystę? Ne, nepateks. Atkreipkite dėmesį į tai, ką pasakė Jėzus:

> [21] „Ne kiekvienas, kuris man sako: ‚Viešpatie, Viešpatie‘, įeis į dangaus karalystę, bet tas, kuris vykdo mano Tėvo, esančio danguje, valią. [22] Daugelis man tą dieną sakys: ‚Viešpatie, Viešpatie, argi mes ne pranašavome Tavo vardu, ne išvarėme demonų Tavo vardu ir nepadarėme daug stebuklų Tavo vardu?‘ [23] Tada Aš jiems pasakysiu: ‚Aš jūsų niekada nepažinau; pasitraukite nuo Manęs, jūs, kurie darote neteisybę!‘ (Mato 7:21–23)

Apaštalas Paulius pažymėjo, kad „neteisybės paslaptis“ jo laikais „jau veikė“ (2 Tesalonikiečiams 2:7). Ši neteisybė taip pat susijusi su tuo, dėl ko Biblija įspėja paskutiniais laikais, ir kas vadinama „Paslaptimi, Didžiąja Babilonija“ (Apreiškimo 17:3–5).

„Neteisybės paslaptis“ susijusi su save krikščionimis vadinančiais žmonėmis, kurie tiki, kad jiems nereikia stengtis laikytis Dievo Dešimties įsakymų ir pan., ir (arba) kad yra daug priimtinų išimčių, ir (arba) kad yra priimtinų atgailos formų už Dievo įstatymo pažeidimus, taigi, nors jie mano, kad laikosi Dievo įstatymo formos, jie nesilaiko tokios krikščionybės formos, kurią Jėzus ar Jo apaštalai pripažintų teisėta.

Daugelis tų, kurie vadina save krikščionimis, yra panašūs į fariziejus, kurie pažeidė Dievo įsakymus, bet tvirtino, kad jų tradicijos tai leidžia – Jėzus pasmerkė tokį požiūrį (Mato 15:3–9)! Izaijas taip pat įspėjo, kad žmonės, tvirtinantys esą Dievo, sukils prieš Jo įstatymą (Izaijas 30:9). Deja, šį neteisėtą maištą matome iki šiol.

Kita „paslaptis“ atrodo esanti ta, kad Romos Bažnyčia, regis, tiki, jog jos militaristinės ekumeninės ir tarpreliginės darbotvarkės atves prie taikos ir nebiblinės Dievo Karalystės versijos žemėje. Šventasis Raštas įspėja apie artėjančią ekumeninę vienybę, apie kurią jis moko, kad ji kelerius metus bus sėkminga (pastaba: pateikiamas *„Naujojo Jeruzalės Biblijos*“ vertimas, patvirtintas Romos katalikų bažnyčios):

> [4] Jie nusilenkė prieš drakoną, nes jis buvo suteikęs savo valdžią žvėriui; ir jie nusilenkė prieš žvėrį, sakydami: „Kas gali prilygti žvėriui? Kas gali su juo kovoti?“ [5] Žvėriui buvo leista skelbti savo pasigyrimus ir šventvagystes bei veikti keturiasdešimt du mėnesius; [6] ir jis skelbė savo šventvagystes prieš Dievą, prieš Jo

vardą, Jo dangiškąją Palapinę ir visus, kurie ten yra priglausti. [7] Jam buvo leista kariauti prieš šventuosius ir juos nugalėti, ir jam buvo suteikta valdžia virš kiekvienos rasės, tautos, kalbos ir tautybės; [8] ir visi pasaulio žmonės jį garbins, tai yra, visi, kurių vardai nuo pasaulio sutvėrimo nebuvo įrašyti į Aukojamojo Avinėlio gyvenimo knygą. [9] Kas gali girdėti, tas tegul klauso: [10] Kas skirtas nelaisvei, tas į nelaisvę; kas skirtas mirčiai kardu, tas į mirtį kardu. Štai kodėl šventieji turi turėti ištvermės ir tikėjimo. (Apreiškimo 13:4–10, NJB)

Biblija įspėja apie pabaigos laikų Babilono vienybę:

[1] Vienas iš septynių angelų, turėjusių septynias taures, priėjo prie manęs ir tarė: „Ateik čia, ir aš tau parodysiu didžiosios paleistuvės, sėdinčios ant sostų prie gausių vandenų, bausmę,[2] su kuria ištvirkavo visi žemės karaliai, ir kuri visą pasaulio gyventojų gausybę apsvaigino savo ištvirkavimo vynu.“ [3] Jis dvasia nunešė mane į dykumą, ir ten aš pamačiau moterį, jojančią ant raudono žvėries, turinčio septynias galvas ir dešimt ragų, o ant jo visur buvo užrašyti piktžodžiavimo vardai. [4] Moteris buvo apsirengusi purpuru ir raudonu, spindėjo auksu, brangakmeniais ir perlais, o rankoje laikė auksinį vyno taurę, pripildytą jos ištvirkavimo bjaurios nešvaros; [5] **ant jos kaktos buvo užrašytas vardas, paslaptingas vardas: „Didžioji Babilonija, visų paleistuvių ir visų nešvarių darbų žemėje motina** .“ [6] Aš pamačiau, kad ji buvo girta, girta šventųjų krauju ir Jėzaus kankinių krauju; ir kai ją pamačiau, buvau visiškai suglumęs. (Apreiškimo 17:1–6, NJB)

[9] „Čia reikia išminties. **Septynios galvos yra septyni kalnai**, ant kurių sėdi ta moteris... [18] Moteris, kurią matei, yra **didysis miestas**, turintis valdžią virš visų žemės valdovų.“ (Apreiškimo 17:9, 18, NJB)

[1] Po to pamačiau kitą angelą, nusileidžiantį iš dangaus, kuriam buvo suteikta didelė valdžia; žemė švytėjo jo šlove. [2] Jis galingu balsu sušuko: „Babilonas nugriuvo, **Didysis Babilonas** nugriuvo ir tapo velnių buveine bei prieglobsčiu kiekvienai nešvariai dvasiai ir purvinam, bjauriam paukščiui. [3] Visos tautos gėrė jos ištvirkavimo vyną iki dugno; kiekvienas žemės karalius su ja ištvirkavo, o kiekvienas prekybininkas praturtėjo dėl jos ištvirkavimo.“ [4] Iš

dangaus pasigirdo kitas balsas; aš girdėjau jį sakant: **„Išeikite, mano tauta, pasitraukite nuo jos, kad nebūtumėte susiję su jos nusikaltimais ir netektų kentėti tų pačių bausmių**. [5] Jos nuodėmės siekia dangų, ir Dievas prisimena jos nusikaltimus: elkitės su ja taip, kaip ji elgėsi su kitais. [6] Jai turi būti atlyginta dvigubai daugiau, nei ji pati išreikalavo. Ji turi gerti dvigubai stipresnę taurę savo paties mišinio. [7] Kiekvienai jos prabangai ir orgijai turi atitikti kankinimas ar kančia. „Aš sėdžiu soste kaip karalienė“, – ji galvoja, – „nesu našlė ir niekada nepatirsiu netekties“. [8] Dėl to vieną dieną ant jos užgrius bausmės: liga, gedulas ir badas. Ji bus sudeginta iki pamatų. Viešpats Dievas, kuris ją pasmerkė, yra galingas.“ [9] „Dėl jos gedės ir verks žemės karaliai, kurie su ja ištvirkavo ir rengė orgijas. Jie mato dūmus, kai ji dega“ (Apreiškimo 18:1–9, NJB)

Zacharijo knygoje Biblija įspėja apie artėjantį Babiloną ir rodo, kad tikroji vienybė įvyks tik *po* Jėzaus sugrįžimo:

[10] Saugokitės! Saugokitės! Bėkite iš šiaurės žemės, – sako Jahvė, – nes Aš jus išsklaidžiau į keturis dangaus vėjus – „ “, – sako Jahvė. [11] Saugokitės! Bėkite, **Sione, dabar gyvenančiame su Babilono dukra!**

[12] Nes taip sako Jahvė Sabaotas, nes Šlovė man pavedė

man dėl tautų, kurios tave apiplėšė: „Kas tave palies, tas palies mano akies vyzdį.“ [(13)] Štai, Aš pakelsiu savo ranką prieš juos, ir juos apiplėš tie, kuriuos jie pavergė.“ Tada jūs suprasite, kad mane siuntė Jahvė Sabaotas! [14] Dainuok, džiaukis, Siono dukra, nes dabar Aš ateinu gyventi tarp jūsų – sako Jahvė! [15] Ir tą dieną daug tautų atsivers prie Jahvės. Taip, jos taps Jo tauta ir gyvens tarp jūsų. Tada jūs suprasite, kad Jahvė Sabaotas mane pas jus siuntė! [16] Jahvė perims Judą, savo dalį Šventojoje Žemėje, ir vėl pasirinks Jeruzalę. (Zacharijo 2:10–16, NJB; pastaba: KJV/NKJV versijose šie eilėraščiai nurodyti kaip Zacharijo 2:6–12)

Nors bendradarbiavimas tam tikrais klausimais gali būti geras dalykas, kai kurie ekumeninių ir tarpreliginių judėjimų aspektai, kuriuos skatina Jungtinės Tautos, Vatikanas, daugelis protestantų ir Rytų ortodoksų

lyderių, Biblijoje aiškiai smerkiami ir neturėtų būti skatinami. Jėzus įspėjo apie tuos, kurie *tvirtina*, kad seka Juo, bet „suklaidins daugelį“ (Mato 24:4–5). Didelė ekumenizmo dalis yra susijusi su Apreiškimo 6:1–2 pirmojo antspaudo atidarymu, taip pat žinomu kaip Apreiškimo „baltasis raitelis“ (kuris NĖRA Jėzus) ir Apreiškimo 17 skyriuje minima paleistuvė.

Kaip ir Zacharijas, taip ir apaštalas Paulius mokė, kad tikroji tikėjimo vienybė įvyks tik *po* Jėzaus sugrįžimo:

> 13 kol mes visi pasieksime vienybę tikėjime ir Dievo Sūnaus pažinime ir tapsime tobulu Žmogumi, visiškai subrendusiu Kristaus pilnatve. (Efeziečiams 4:13, NJB)

Tie, kurie tiki, kad ši vienybė įvyks prieš Jėzaus sugrįžimą, klysta. Iš tiesų, kai Jėzus sugrįš, Jis turės sunaikinti tautų vienybę, kuri susiburs prieš Jį:

> 11:15 Tada septintasis angelas trimitavo, ir danguje pasigirdo balsai, šaukiančių: „Pasaulio karalystė tapo mūsų Viešpaties ir jo Kristaus karalyste, ir Jis viešpataus per amžius amžius.“ 16 Dvidešimt keturi vyresnieji, sėdintys ant sostų Dievo akivaizdoje, parpuolė ant veido ir palietė žemę kaktomis, garbindami Dievą 17 šiais žodžiais: „Mes dėkojame Tau, Visagali Viešpatie Dieve, Tas, kuris esi, Tas, kuris buvai, už tai, kad perėmei savo didžiąją galią ir pradėjai savo viešpatavimą.“ 18 Tautos buvo sukilusios, ir dabar atėjo laikas Tavo atpildui, mirusiųjų teismui ir Tavo tarnų pranašų, šventųjų bei tų, kurie bijo Tavo vardo – tiek mažų, tiek didelių – apdovanojimui. Atėjo laikas sunaikinti tuos, kurie naikina žemę.“ (Apreiškimo 11:15–18, NJB)

> 19:6 Ir aš išgirdau kažką, kas atrodė kaip didžiulės minios balsai, tarsi vandenyno šniokštimas ar galingas griaustinio dundėjimas, atsakantys: „Aleliuja! Prasidėjo mūsų Visagalio Dievo Viešpaties karaliavimas; . . . 19 Tada aš pamačiau žvėrį, kartu su visais žemės karaliais ir jų kariuomenėmis, susirinkusius kovoti su Raiteliu ir jo kariuomene. 20 Bet žvėris buvo paimtas į nelaisvę kartu su netikruoju pranašu, kuris žvėrio vardu darė stebuklus ir jais apgavo tuos, kurie priėmė žvėries ženklą, ir tuos, kurie garbino jo statulą. Šie du buvo gyvi įmesti į ugnies ežerą, kuriame dega siera. 21 Visi

> kiti buvo nužudyti Raitelio kardu, išėjusiu iš jo burnos, o visi paukščiai pasisotino jų kūnais... [20:4] Tada aš pamačiau sostus, kur jie atsisėdo, ir jiems buvo suteikta teisė teisti. Aš pamačiau visų tų sielas, kurie buvo nukirsdinti už tai, kad liudijo apie Jėzų ir skelbė Dievo žodį, taip pat tų, kurie atsisakė garbinti žvėrį ar jo statulą ir nepriėmė ženklo ant kaktos ar rankos; jie atgijo ir karaliavo su Kristumi tūkstantį metų. (Apreiškimo 19:6, 19–21; 20:4, NJB)

Atkreipkite dėmesį, kad Jėzus turės sunaikinti prieš Jį susivienijusias pasaulio armijas. Tada Jis ir pirmosios prisikėlimo šventieji viešpataus. Būtent tada bus tikra tikėjimo vienybė. Deja, daugelis klausys netikrų tarnų, kurie atrodo geri, bet tokie nėra, kaip įspėjo apaštalas Paulius (2 Korintiečiams 11:14–15). Jei daugiau žmonių iš tikrųjų suprastų Bibliją ir Dievo Karalystės evangeliją, mažiau žmonių kovotų prieš Jėzų Jo sugrįžimo metu.

7. Kodėl Dievo Karalystė?

Nors žmonėms patinka manyti, kad esame tokie protingi, mūsų supratimas yra ribotas, o Dievo „išmintis yra begalinė“ (Psalmių 147:5).

Būtent todėl, norint ištaisyti šios planetos padėtį, reikės Dievo įsikišimo.

Nors daugelis tiki Dievu, didžioji dauguma žmonių nenori daryti to, ką Jis sako, ir gyventi taip, kaip *Jis* iš tikrųjų nurodo. Atkreipkite dėmesį į šiuos žodžius:

> [8] „Jis tau parodė, žmogau, kas yra gera; ir ko Viešpats reikalauja iš tavęs, jei ne elgtis teisingai, mylėti gailestingumą ir nuolankiai vaikščioti su savo Dievu?“ (Mika 6:8)

Eiti nuolankiai *su* Dievu nėra tai, ką žmonija iš tikrųjų norėjo daryti. Nuo Adomo ir Ievos laikų (Pradžios 3:1–6) žmonės nusprendė pasikliauti savimi ir savo prioritetais, o ne Dievo, nepaisydami Jo įsakymų (Išėjimo 20:3–17).

Patarlių knyga moko:

> [5] Pasitikėk Viešpačiu visa širdimi ir nesiremk savo supratimu; [6] Visais savo keliais pripažink Jį, ir Jis nukreips tavo takus. [7] Nebūk išmintingas savo akyse; bijok Viešpaties ir atsiskirk nuo pikto. (Patarlių 3:5–7)

Tačiau dauguma žmonių iš tikrųjų nepasitiki Dievu visa širdimi ir nelaukia, kol Jis nukreips jų žingsnius. Daugelis sako, kad darys tai, ko nori Dievas, bet to nedaro . Žmonija buvo apgauta Šėtono (Apreiškimo 12:9) ir pasidavė pasaulio geiduliams bei „gyvenimo išdidumui“ (1 Jono 2:16).

Todėl daugelis sukūrė savo religines tradicijas ir pasaulietines vyriausybes, nes mano, kad žino geriausiai. Tačiau jie nežino (plg. Jeremijo 10:23) ir dauguma iš tikrųjų neatsivers.

Štai kodėl žmonijai reikalinga Dievo Karalystė (plg. Mato 24:21–22).

Apsvarstykime Palaiminimus

Viena iš geriausiai žinomų Jėzaus pasakytų frazių serijų buvo palaiminimai, kuriuos Jis paskelbė savo *Kalno pamoksle*.

Atkreipkite dėmesį į kai kuriuos Jo žodžius:

> [3] „Palaiminti vargdieniai dvasia, nes jų yra dangaus karalystė. [4] Palaiminti tie, kurie liūdi, nes jie bus paguosti. [5] Palaiminti romieji, nes jie paveldės žemę. [6] Palaiminti tie, kurie alksta ir trokšta teisumo, nes jie bus pasotinti. [7] „Palaiminti gailestingieji, nes jie gaus gailestingumą. [8] Palaiminti tyros širdies, nes jie regės Dievą. [9] Palaiminti taikos kūrėjai, nes jie bus vadinami Dievo sūnumis. [10] Palaiminti tie, kurie persekiojami dėl teisumo, nes jų yra dangaus karalystė.“ (Mato 5:3–10)

Būtent Dievo karalystėje (plg. Morkaus 4:30–31), kurią Matas dažnai vadina dangaus karalyste (plg. Mato 13:31), išsipildys šie palaiminimų pažadai. Būtent Dievo karalystėje išsipildys pažadas, kad romieji paveldės žemę, o tyrieji regės Dievą. Laukite gerosios naujienos apie palaiminimus Dievo karalystėje!

Dievo keliai yra teisingi

Tiesa yra ta, kad Dievas yra meilė (1 Jono 4:8, 16) ir Dievas NĖRA savanaudis. Dievo įstatymai rodo meilę Dievui ir meilę artimui (Morkaus 12:29–31; Jokūbo 2:8–11). Pasaulio keliai yra savanaudiški ir veda į mirtį (Romiečiams 8:6).

Atkreipkite dėmesį, kad Biblija rodo, jog tikri krikščionys laikosi įsakymų:

> [1] Kas tiki, kad Jėzus yra Kristus, tas yra gimęs iš Dievo, o kas myli Tą, kuris jį pagimdė, tas myli ir tą, kuris iš Jo gimė. [2] Iš to mes žinome, kad mylime Dievo vaikus, kai mylime Dievą ir laikomės Jo įsakymų. [3] Nes tai yra Dievo meilė – kad laikytumėmės Jo įsakymų. O Jo įsakymai nėra sunkūs. (1 Jono 5:1–3)

Visi Dievo „įsakymai yra teisumas“ (Psalmių 119:172). Jo keliai yra tyri (Tito 1:15). Deja, daugelis priėmė įvairias „neteisybės“ formas ir nesuvokia, kad Jėzus NEATĖJO panaikinti Įstatymo ar pranašų, bet juos išpildyti (Mato 5:17), paaiškindamas jų tikrąją prasmę ir išplečiant juos plačiau, nei

daugelis manė (pvz., Mato 5:21–28). Jėzus mokė, kad „kas juos vykdo ir moko, tas bus vadinamas didžiu Dangaus karalystėje“ (Mato 5, 19) (terminai „Dievo karalystė“ ir „Dangaus karalystė“ yra tarpusavyje keičiami).

Biblija moko, kad tikėjimas be darbų yra negyvas (Jokūbo 2:17). Daugelis tvirtina, kad seka Jėzumi, bet iš tikrųjų netiki Jo mokymais (Mato 7:21–23) ir neseka Jo pavyzdžiu, kaip turėtų (plg. 1 Korintiečiams 11:1). „Nuodėmė yra įstatymo pažeidimas“ (1 Jono 3:4, KJV), ir visi nusidėjo (Romiečiams 3:23). Tačiau Biblija rodo, kad gailestingumas nugalės teismą (Jokūbo 2:13), nes Dievas tikrai turi planą visiems (plg. Luko 3:6).

Žmogiškieji sprendimai, nesusiję su Dievo keliais, neveiks. Tūkstantmetinėje karalystėje Jėzus valdys „geležine lazda“ (Apreiškimo 19:15), ir gėris nugalės, nes žmonės gyvens pagal Dievo valią. **VISOS pasaulio problemos egzistuoja todėl, kad šio pasaulio visuomenės atsisako paklusti Dievui ir Jo įstatymui**. Istorija rodo, kad žmonija nesugeba išspręsti visuomenės problemų:

> [6] Nes kūniškas mąstymas reiškia mirtį, o dvasinis mąstymas – gyvenimą ir ramybę. [7] Kūniškas mąstymas yra priešiškumas Dievui, nes jis nepaklūsta Dievo įstatymui ir iš tikrųjų negali jam paklusti. [8] Taigi tie, kurie gyvena pagal kūną, negali patikti Dievui. (Romiečiams 8:6–8)

Krikščionys turi sutelkti dėmesį į dvasinį gyvenimą, o po atgailos ir krikšto jiems suteikiama Dievo Dvasia, kad jie galėtų tai daryti šiame amžiuje (Romiečiams 8:9), nepaisant mūsų asmeninių silpnybių:

> [26] Matote, broliai, kokie esate pašaukti: ne daug išmintingųjų pagal kūną, ne daug galingųjų, ne daug kilmingųjų yra pašaukti. [27] Bet Dievas išsirinko pasaulio kvailus dalykus, kad sugėdintų išmintinguosius, ir Dievas išsirinko pasaulio silpnuosius dalykus, kad sugėdintų galinguosius; [28] ir pasaulio menkus dalykus bei paniekintus Dievas išsirinko, ir tai, ko nėra, kad sunaikintų tai, kas yra, [29] kad nė vienas kūnas nesigirtų Jo akivaizdoje. [30] O jūs esate Kristuje Jėzuje, kuris mums tapo Dievo išmintimi, teisumu,

pašventinimu ir išpirkimu, [31] kad, kaip parašyta: „Kas giriasi, tegul giriasi Viešpačiu.“ (1 Korintiečiams 1:26–31)

Krikščionys turi didžiuotis Dievo planu! Dabar mes gyvename tikėjimu (2 Korintiečiams 5:7), žvelgdami į viršų (Kolosiečiams 3:2) tikėjimu (Hebrajams 11:6). Mes būsime palaiminti už Dievo įsakymų laikymąsi (Apreiškimo 22:14).

Kodėl Dievo Karalystės Evangelija?

Protestantai dažnai mano, kad, priėmę Jėzų kaip Gelbėtoją, jie jau ieškojo Dievo Karalystės. Romos katalikai tiki, kad pakrikštytieji, net ir kūdikiai, įžengė į jų bažnyčią kaip į karalystę. Romos ir Rytų ortodoksų katalikai linkę manyti, kad per sakramentus ir pan. jie siekia Dievo karalystės. Nors krikščionys turi būti pakrikštyti, graikų-romėnų-protestantai linkę ieškoti žmonijos problemų sprendimų pasaulyje. Jie linkę orientuotis į žemiškus dalykus (plg. Romiečiams 8:6–8).

Pirmiausia ieškoti Dievo Karalystės (Mato 6:33) turi būti visą gyvenimą trunkantis krikščionių tikslas. Tikslas – neieškoti sprendimų pasaulyje, bet Dieve ir Jo keliuose. Geroji naujiena apie Dievo Karalystę keičia mūsų gyvenimus.

Biblijoje rašoma, kad krikščionys valdys kartu su Jėzumi, bet ar suprantate, kad tai reiškia, jog tikri krikščionys iš tiesų valdys miestus? Jėzus mokė:

> [12] „Vienas didikas išvyko į tolimą šalį, kad gautų sau karalystę ir sugrįžtų. [13] Jis pasišaukė dešimt savo tarnų, atidavė jiems dešimt minų ir tarė jiems: ‚Prekiaukite, kol aš sugrįšiu.‘ [14] Bet jo piliečiai jo nekentė ir pasiuntė paskui jį delegaciją, sakydami: ‚Mes nenorime, kad šis žmogus mums valdytų.‘
>
> [15] „Ir taip atsitiko, kad kai jis sugrįžo, gavęs
>
> karalystę, liepė pasikviesti tuos tarnus, kuriems buvo davęs pinigus, kad sužinotų, kiek kiekvienas uždirbo prekiaudamas. [16] Tada atėjo pirmasis ir tarė: „Šeimininke, tavo mina uždirbo dešimt minų.“ [17] Ir jis jam tarė: „Puikiai padarei, geras tarnai; kadangi buvai ištikimas mažame dalyke, valdysi dešimt miestų.“ [18] Atėjo ir

antrasis, sakydamas: „Šeimininke, tavo mina uždirbo penkias minas.“ [19] Taip pat ir jam jis tarė: „Tu taip pat valdysi penkis miestus.“ (Luko 19:12–19)

Būkite ištikimi tame mažame, ką turite dabar. Krikščionys turės galimybę valdyti tikrus miestus tikroje karalystėje. Jėzus taip pat sakė: „Mano atlygis yra su manimi, kad kiekvienam atiduočiau pagal jo darbus“ (Apreiškimo 22:12). Dievas turi planą (Jobas 14:15) ir vietą (Jono 14:2) tiems, kurie iš tikrųjų atsilieps Jam (Jono 6:44; Apreiškimo 17:14). Dievo Karalystė yra tikra, ir tu gali tapti jos dalimi!

2016 m. pradžioje žurnale *„Science“* pasirodė straipsnis „Minios galia“, kuriame buvo teigiama, kad dirbtinis intelektas ir minios ištekliai galėtų išspręsti „sudėtingas problemas“, su kuriomis susiduria žmonija. Tačiau straipsnio autoriai nesuprato, kas yra ta „sudėtinga problema“, jau nekalbant apie tai, kaip ją išspręsti. Vėliau atsiradusios dirbtinio intelekto programos tikrai neišsprendė pasaulio problemų.

Bendradarbiavimas, jei jis nesiremia tikraisiais Dievo keliais,[21-ajame] amžiuje yra pasmerktas žlugti taip pat, kaip ir po Didžiojo potvynio, kai žmonija bendradarbiavo statydama nesėkmingą Babelio bokštą (Pradžios 11:1–9).

Pasaulio problemos, pavyzdžiui, Artimuosiuose Rytuose (nepaisant laukiamų laikinių laimėjimų, pvz., Danieliaus 9:27a; 1 Tesalonikiečiams 5:3), nebus išspręstos žmonių jėgomis – mums reikalinga Dievo Karalystės ramybė (Romiečiams 14:17).

Tarptautinio terorizmo problemos, nepaisant numatomų laimėjimų, nebus išspręstos (plg. Ezechielio 21:12) apgautųjų Jungtinėse Tautose (plg. Apreiškimo 12:9) – mums reikia Dievo Karalystės džiaugsmo ir paguodos.

Aplinkos problemų NEIŠSPRĘS tarptautinis bendradarbiavimas, nes pasaulio tautos prisidės prie žemės sunaikinimo (Apreiškimo 11:18), bet jas išspręs Dievo Karalystė.

Seksualinės amoralumo, abortų ir žmogaus kūno dalių pardavimo problemos nebus išspręstos JAV (plg. Apreiškimo 18:13), bet Dievo Karalystės.

Didžiulė skola, kurią turi JAV, Jungtinė Karalystė ir daugelis kitų šalių, nebus išspręsta tarptautinių derybų būdu, bet galiausiai (po sunaikinimo, kaip rašoma Habakuko 2:6–8) – Dievo Karalystės.

Nežinojimo ir netinkamo švietimo problemos nebus išspręstos Jungtinių Tautų – mums reikia Dievo Karalystės. Religiniai nesutarimai nebus iš tikrųjų išspręsti jokio ekumeninio ar tarpreliginio judėjimo, kuris sutinka su išgelbėjimu be tikrojo Biblijos Jėzaus. Nuodėmė yra PAGRINDINĖ PROBLEMA pasaulyje, ir dėl to mums reikia Jėzaus aukos ir Jo sugrįžimo į Dievo Karalystę. Šiuolaikinė medicinos mokslas neturi visų atsakymų į žmogaus sveikatos klausimus – mums reikia Dievo Karalystės.

Bado problemų neišspręs genetiškai modifikuoti organizmai, dėl kurių kai kuriose pasaulio dalyse kyla bado grėsmė dėl galimų didžiulių derliaus nuostolių – mums reikia Dievo Karalystės.

Didžiulis skurdas kai kuriose Afrikos, Azijos ir kitose vietose, nors kurį laiką ir gauna naudos iš paskutiniųjų laikų „Babilono“ (plg. Apreiškimo 18:1–19), neišspręs skurdo problemos – mums reikia Dievo Karalystės. Idėja, kad be Jėzaus žmonija gali sukurti utopiją šiame „dabartiniame blogio amžiuje“, yra klaidinga evangelija (Galatams 1:3–10). Mums reikia Dievo Karalystės.

Dievo Karalystės tūkstantmetis etapas yra tikra karalystė, kuri bus įkurta žemėje. Ji bus grindžiama Dievo meilės įstatymais, o jos vadovu bus mylintis Dievas. Šventieji kartu su Kristumi viešpataus tūkstantį metų (Apreiškimo 5:10; 20:4–6). Ši karalystė apims tuos, kurie iš tiesų priklauso Dievo Bažnyčiai, tačiau nė vienoje Šventojo Rašto vietoje neteigiama, kad Dievo Karalystė iš tikrųjų yra Bažnyčia (Romos katalikų ar kokia kita). Romos Bažnyčia priešinosi tūkstantmečio mokymui, o vėliau, artėjant pabaigai, ji dar galingiau priešinsis Biblijos evangelijos žiniai. Tai greičiausiai sulauks didelio žiniasklaidos dėmesio, o tai gali padėti išsipildyti Mato 24:14 žodžiams.

Paskutinėje savo fazėje Dievo Karalystė apims „Naująjį Jeruzalę, nusileidžiančią iš dangaus nuo Dievo“ (Apreiškimo 21:2), ir jos augimui nebus galo. Nebebus neteisybės, nebebus sielvarto ir nebebus mirties.

Dievo Karalystės evangelijos skelbimas ir supratimas yra svarbi Biblijos tema. Apie ją mokė Senojo Testamento autoriai. Apie ją mokė Jėzus, Paulius ir Jonas. Apie ją mokė seniausia „krikščioniška“ pamokslo ištrauka, išlikusi už Naujojo Testamento ribų. Apie ją mokė II a. pradžios krikščionių lyderiai, tokie kaip Polikarpas ir Melitas. Mes, *„Tęstinės* Dievo Bažnyčios“ nariai, apie ją mokome šiandien. Prisiminkime, kad Dievo Karalystė yra pirmoji tema, apie kurią, kaip rodo Biblija, Jėzus pamokslavo (Morkaus 1:14–15). Tai buvo ir tai, apie ką Jis pamokslavo po savo prisikėlimo (Apaštalų darbų 1:3) – ir tai yra tai, ko krikščionys turėtų siekti pirmiausia (Mato 6:33).

Evangelija yra ne tik apie Jėzaus gyvenimą ir mirtį. Evangelijos, kurią mokė Jėzus ir Jo pasekėjai, akcentas buvo ateinanti Dievo Karalystė. Karalystės evangelija apima išgelbėjimą per Kristų, bet taip pat apima mokymą apie žmogiškųjų vyriausybių pabaigą (Apreiškimo 11:15).

Atminkite, Jėzus mokė, kad pabaiga neateis, kol Karalystės evangelija nebus paskelbta visam pasauliui kaip liudijimas visoms tautoms (Mato 24:14). Ir tas skelbimas vyksta dabar. Ar norėtumėte prisidėti prie šio paskutinio, pabaigos laikų darbo rėmimo?

Gera žinia yra ta, kad **Dievo Karalystė yra sprendimas problemoms, su kuriomis susiduria žmonija**. Tačiau dauguma žmonių NENORI jos remti, nei jos klausytis, nei tikėti jos tiesa. Dievo Karalystė yra amžina (Mato 6:13), o „šis pasaulis praeina“ (1 Korintiečiams 7:31).

Tikrosios Dievo Karalystės evangelijos skelbimas yra tai, į ką mes, *„Tęsiamosios* Dievo Bažnyčios“ nariai, žiūrime rimtai. Mes stengiamės mokyti visko, ko moko Biblija (Mato 28:19–20), įskaitant Dievo Karalystę (Mato 24:14). Kol laukiame tos karalystės, turime mokytis ir laikytis Dievo kelių bei guosti kitus, norinčius tikėti tiesa.

Argi jūs neturėtumėte remti ateinančios Dievo Karalystės evangelijos skelbimo? Ar tikėsite Dievo Karalystės evangelija?

„Continuing Church of God“

***The mailing address of the “Continuing* Church of God” in the U.S.** is P.O. Box 109, Grover Beach, California, 93483 USA; website www.ccog.org.

***„Continuing* Church of God“ (CCOG) interneto svetainės**

CCOG.ASIA Ši svetainė skirta Azijai.
CCOG.IN Ši svetainė skirta žmonėms, turintiems indų kilmę.
CCOG.EU Ši svetainė skirta Europai.
CCOG.NZ Ši svetainė skirta Naujosios Zelandijos gyventojams ir kitiems, turintiems britų kilmę.
CCOG.ORG Tai yra pagrindinė *„Tęsiamosios* Dievo Bažnyčios“ svetainė. Ji skirta žmonėms visuose žemynuose. Joje rasite straipsnių, nuorodų ir vaizdo įrašų.
CCOGCANADA.CA Ši svetainė skirta Kanados gyventojams.
CCOGAfrica.ORG Ši svetainė skirta Afrikos gyventojams.
CDLIDD.ES „La Continuación de la Iglesia de Dios“. Tai „Dievo *Tęstinės* Bažnyčios“ svetainė ispanų kalba.
PNIND.PH „Patuloy na Iglesya ng Diyos“. Tai „Dievo *Tęstinės* Bažnyčios“ svetainė Filipinuose. Joje pateikiama informacija anglų ir tagalų kalbomis.

Naujienų ir istorijos svetainės

COGWRITER.COM Ši svetainė yra pagrindinė skelbimo priemonė, kurioje rasite naujienas, doktriną, istorinius straipsnius, vaizdo įrašus ir naujausią informaciją apie pranašystes.
CHURCHHISTORYBOOK.COM Tai lengvai įsimenama svetainė, kurioje rasite straipsnių ir informacijos apie bažnyčios istoriją.
BIBLENEWSPROPHECY.NET Tai internetinio radijo svetainė anglų kalba, kurioje aptariamos naujienos ir biblinės temos. BNPI.NET yra keliomis kalbomis.

„YouTube“ ir „BitChute“ vaizdo kanalai, skirti pamokslams ir trumpiems pamokslams

„BibleNewsProphecy“ kanalas. CCOG trumpų pamokslų vaizdo įrašai.

„CCOGAfrica“ kanalas. CCOG pranešimai afrikiečių kalbomis.
„CCOG Animations“ kanalas, skirtas krikščioniškų tikėjimų aspektų mokymui.
„CDLIDDSermones“ kanalas, kuriame pateikiamos žinutės ispanų kalba.
„ContinuingCOG“ kanalas. CCOG pamokslų vaizdo įrašai.

Nuotraukoje matyti keletas iš nedaugelio išlikusių plytų (ir keletas vėliau pridėtų) iš pastato Jeruzalėje, kartais vadinamo „Cenakuliu“, tačiau tiksliau apibūdinamo kaip Dievo bažnyčia ant Jeruzalės Vakarų kalno (šiuo metu vadinamo Siono kalnu):

Manoma, kad čia stovėjo bene seniausias tikras krikščioniškos bažnyčios pastatas. Pastatas, kuriame buvo skelbiama Jėzaus „Dievo Karalystės evangelija“. Tai buvo pastatas Jeruzalėje, kuriame buvo mokoma Dievo Karalystės evangelijos.

Dėl to mes taip pat be perstojo dėkojame Dievui, nes... jūs, broliai, tapote Dievo bažnyčių, esančių Judėjoje Kristuje Jėzuje, sekėjais. (1 Tesalonikiečiams 2:13–14)

Kovokite už tikėjimą, kuris vieną kartą ir visiems laikams buvo perduotas šventiesiems. (Judo 3)

Jis (Jėzus) jiems tarė: „Aš privalau skelbti Dievo karalystę ir kituose miestuose, nes šiam tikslui esu siųstas.“ (Luko 4:43)

Bet ieškokite Dievo karalystės, ir visa tai[c] jums bus pridėta. Nebijokite, maža kaimene, nes jūsų Tėvui patinka jums duoti karalystę. (Luko 12:31-32)

Ir ši karalystės evangelija bus skelbiama visame pasaulyje kaip liudijimas visoms tautoms, ir tada ateis pabaiga. (Mato 24:14)